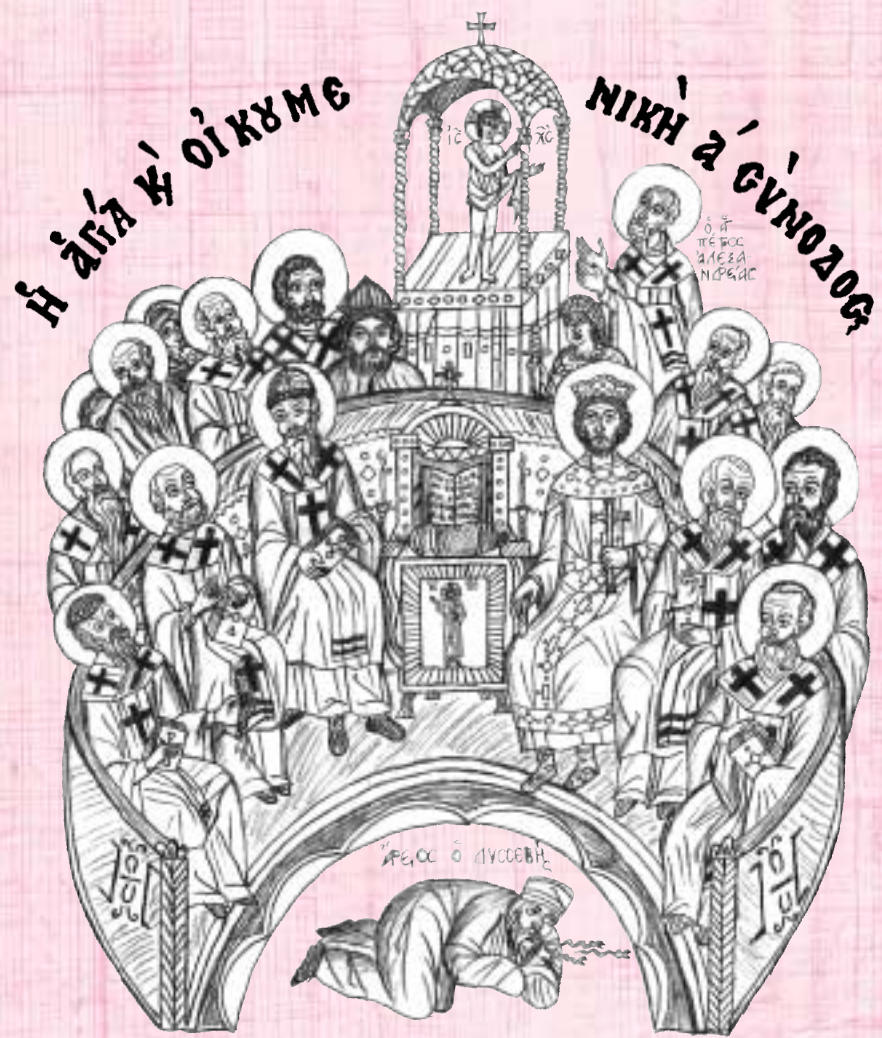

Πας
 μυστικός
 τῶν
 Πνεύματος
 σαρκικός
 τῶν
 θεοφόρων
 Πατέρων

**ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ
 ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ
 ΣΑΛΤΙΣΤΑ**

αἱ γενεαὶ
 πᾶσαι
 μακαρίζονται
 σε τὴν μόνην
 θεοτόκον

Ἰθάκιος
ἀντίστοιχος
 2008
 τ'αρ φύλ. 74

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
 ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἹΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΛΤΙ-ΣΗΤΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Ἀθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ ΙΒ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 74
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2008

Ἱδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδότης:

ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδική Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Γιούρας
Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν

Διευθυντής:

† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Καλλιτεχνική ἐπιμέλεια, διακόσμησης:

Γεώργιος Νέζης

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εὐθύμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€

Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €

Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ
ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ
ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

859

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΚ ΤΗΣ
ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΠΕΡΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ
ΚΑΡΤΩΝ

863

Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

865

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

871

ΤΟ ΣΩΜΑΤΙΔΙΟΝ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΥ

875

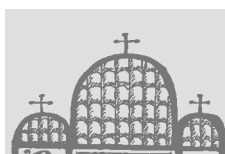
ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ
ΚΑΙ ΑΥΤΟΑΝΑΙΡΕΣΙΣ...

878

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΛῃ ΣΥΝΕΣΕΙ

880

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΣΗΣΕΙΣ

884

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου*

Φωνὴ κεράτινης σάλπιγγας, ποὺ νὰ ἀντηχῇ δυνατώτερα ἀπὸ ἀνθρώπινη φωνὴ καὶ νὰ συγκλονίζῃ τὰ πέρατα, ἀπαιτεῖ ἕνας λόγος πρὸς τιμὴν τῆς ἱεράς αὐτῆς ἡμέρας, ἀγαπητοί μου· γι' αὐτὸ καὶ κινδυνεύει ν' ἀποτύχη τώρα, καθὼς ἀκούγεται προερχόμενος ἀπὸ τὸ ἀσθενὲς φωνητικὸ μου ὄργανο. Ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ Βασίλισσα τοῦ παντός, ἔτσι καθὼς εἶναι ἀφιλόδοξη, θὰ δεχθῇ νομίζω καὶ αὐτὸν ἐδῶ τὸν σύντομον καὶ πενιχρὸν λόγον ποὺ τῆς προσφέρουμε οἱ δοῦλοι τῆς, ὅμοια μὲ ἐκείνους τοὺς διεξοδικοὺς καὶ ἀστραφτεροὺς τῶν σπουδαίων ὁμιλιτῶν, μὲ τὸ νὰ παρακινεῖται σὲ συμπάθεια ἀπὸ τὶς προσευχὰς αὐτοῦ ποὺ μὲ προστάζει νὰ ὁμιλίσω· ἐπειδὴ ἀκριβῶς καὶ ἕνα μόνο πρᾶγμα προσέχει ἡ φιλάγαθη: τὴν πρόσθεσιν.

Εμπρὸς λοιπὸν, συνάξου ὀλόκληρη ἡ οἰκουμένη, ἱεράρχες καὶ ἱερεῖς, μοναχοὶ καὶ κοσμικοὶ, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀγόρια καὶ κορίτσια, φυλὲς καὶ γλῶσσες, μὲ ὅλο μαζὶ τὸ ἔθνος καὶ τὸ πλῆθος, καὶ ἀφοῦ ἀλλάξεις τὰ φορέματα τῶν ἀρετῶν σου, «ντυμένη» καὶ ἐσὺ «στὰ κρόσσια τὰ χρυσὰ καὶ στολισμένη»¹, πρόβαλε μὲ πρόσωπο φαιδρὸ καὶ ὅλο χαρὰ γιόρτασε τῆς Κυριοτόκου Μαρίας τὴν ἑορτὴ, τὴν ἐπικήδεια συγχρόνως καὶ διαβατήρια· διότι φεύγει ἀπὸ ἐδῶ

κάτω καὶ πηγαίνει κοντὰ στὰ ὄρη τὰ αἰώνια, τὸ ὄρος ὄντως τὸ Σιών, στὸ ὁποῖο εὐδόκησε ὁ Θεὸς νὰ κατοικῇ, ὅπως ψάλλει ἡ λύρα τοῦ ψαλμωδοῦ. Σήμερα λοιπὸν ὁ ἐπίγειος οὐρανὸς περιβαλλόμενος τὴν στολὴ τῆς ἀφθαρσίας ἀποκτᾷ νέα διαμονή, τὴν καλύτερη καὶ αἰώνια. Σήμερα ἡ νοητὴ καὶ θεοφώτιστη σελήνη, μὲ τὸ νὰ συμβάλλῃ στὸν δίσκο τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, ἐκλείπει μὲν ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη τούτη ζωὴ, συγχρόνως ὅμως ἀνατέλει καὶ λάμπει μὲ τὴν τιμὴ τῆς ἀθανασίας. Σήμερα ἡ ὀλόχρυση καὶ θεοκατασκευάστη κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὰ ἐπίγεια σκηνώματα καὶ μετακομίζεται στὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ αἰώνια. Καὶ ὁ θεοπάτωρ Δαυῖδ μᾶς τὰ τραγουδάει αὐτὰ μὲ τὴν κιθάρα του καὶ ἀναφωνεῖ: «Θὰ προσαχθοῦν, λέει, παρθένοι», δηλ. ψυχές, «στὸν βασιλέα, ἀκολουθώντας πίσω ἀπὸ αὐτὴν θὰ προσαχθοῦν σὲ Σένα»².

Τώρα λοιπὸν, ἐνῶ ἐκλείσει τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ Θεοτόκος, ὑψώνει γιὰ χάριν μας τοὺς νοητοὺς, σὰν λαμπροὺς καὶ μεγάλους φωστῆρες ποὺ ποτὲ ὡς τώρα δὲν βασιλέψαν, γιὰ νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ ἐξιλεώνουν τὸν Θεὸ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Τώρα, ἐνῶ στὰ θεοκίνητα χεῖλη τῆς ἐσίγησε ὁ ἔναρθρος λόγος, αἰελάλο ἀνοίγει τὸ πρεσβευτικὸ τῆς στόμα ὑπὲρ ὅλου τοῦ γένους. Τώρα, ἐνῶ συνέστειλε τὶς σωματικὲς καὶ θεοφόρες τῆς παλάμες, τὶς ὑψώνει ἀφθαρτες πρὸς τὸν Δεσπότη ὑπὲρ ὀλόκληρης τῆς οἰκουμένης. Τώρα,

*) Σημ. Ο.Π.Σ.: Ἡ μετάφρασις τοῦ ὡς ἄνω λόγου εἶναι ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικὴ Μαρτυρία», ἔκδ. Ἱεράς Μονῆς Σηροποτάμου Ἁγίου Ὁρους, τ. 4 (Ἰούν-Αὔγ. 1989), σελ. 164.

1) Ψαλμ. μδ', 14.

2) πρβλ. Ψαλμ. μδ', 15.

ἐνῶ μᾶς ἀπέκρυψε τὰ ἡλιοειδῆ καὶ φυσικὰ χαρακτηριστικά της, ἀκτινοβολεῖ διὰ μέσου τῆς σκιαγραφίας τῆς εἰκόνας της καὶ τὴν παρέχει στὸν λαὸ πρὸς ἀσπασμὸ εὐεργετικὸ καὶ σχετική προσκύνῃσιν, εἴτε τὸ θέλουν οἱ αἰρετικοὶ εἴτε ὄχι. Ἐνῶ λοιπὸν πέταξε ἐπάνω ἢ πάνανγνος περιστερά, δὲν παύει νὰ φυλάττη τὰ κάτω. Ἐνῶ ἐξῆλθε τοῦ σώματος, μὲ τὸ πνεῦμα της εἶναι μαζί μας. Ἐνῶ ὀδηγήθηκε στοὺς οὐρανοὺς, ἐξοστρακίζει ἀπὸ ἀνάμεσά μας τοὺς δαίμονες μεσιτεύοντας πρὸς τὸν Κύριο.

Κάποτε, μέσω τῆς προμήτορος Εὐᾶς ὁ θάνατος εἰσῆλθε καὶ κυρίευσε τὸν κόσμον· τώρα ὅμως συναντώντας τὴν μακαρία θυγατέρα ἐκείνης, ἀποκορυστήκε καὶ κατανικήθηκε ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέρος ἀπ' ὅπου τοῦ εἶχε δοθεῖ ἡ ἐξουσία. Ἄς χαρεῖ λοιπὸν τὸ γυναικεῖο φύλον, ποὺ ἀντὶ ντροπῆς ἀποκομίζει δόξα. Ἄς χαρεῖ καὶ ἡ Εὐᾶ, διότι δὲν εἶναι πιὰ κατηραμένη, ἀλλὰ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἀπόγονό της εὐλογημένο τὴν Μαρία. Ἄς σκιρτήση ἡ κτίσις ὀλόκληρη, καθὼς ἀντλεῖ μυστικά τὰ νάματα τῆς ἀφθαρσίας ἀπὸ τὴν παρθενικὴ πηγὴ καὶ ἀπαλλάσσεται ἔτσι ἀπὸ τὴν θανατηφόρα δίψα.

Τέτοια εἶναι ἡ ἑορτὴ ποὺ ἔχουμε σήμερα. Τόσο μεγάλα εἶναι τὰ γεγονότα ποὺ ὑμνολογοῦμε. Αὐτὰ μᾶς χαρίζει ἡ χριστοανθῆς ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, ἡ ἱερόβλαστη ράβδος τοῦ Ἀαρών, ὁ νοητὸς παράδεισος τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὁ ἔμφυχος λειμώνας τῶν παρθενικῶν ἀρωμάτων, ἡ ἀνθισμένη θεογεώργητη ἄμπελος τοῦ ὠρίμου καὶ ζωογόνου βότρου, ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπληρμένος χερουβικὸς θρόνος τοῦ Παμβασιλέως, ὁ οἶκος ὁ γεμάτος ἀπὸ τὴν δόξα Κυρίου, τὸ ἅγιον καταπέτασμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ φωτεινότατος τόπος τῆς ἀνατολῆς· αὐτὰ μᾶς χαρίζει, καθὼς κοιμήθηκε σήμερα ἐν εἰρήνῃ καὶ δικαιοσύνῃ. Λέω κοιμήθηκε, ὄχι ὅμως καὶ πέθανε. Πέρασε ἀπὸ τὴν γῆ στὸν οὐρανό, ὅμως δὲν ἐγκατέλειψε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Μὲ ποια λόγια λοιπὸν νὰ παραστήσουμε τὸ μυστήριό σου; Ἄδυνατοῦμε νὰ τὸ σκεφθοῦμε· εἴμαστε ἀσθενεῖς γιὰ νὰ τὸ ἐκφράσουμε· ἰλλιγγιοῦμε νὰ τὸ περιγράψουμε. Διότι εἶναι παράξενο καὶ ὑψηλὸ καὶ ἀνώτερο γιὰ κάθε διάνοια. Δὲν σχετίζεται καὶ δὲν ταιριάζει μὲ κάτι ἄλλο, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ ὑπόλοιπα πράγματα, ἔτσι ὥστε νὰ εἴμαστε σὲ θέσιν νὰ δώσουμε πρόχειρα τὶς ἀποδείξεις ἀπὸ τὰ γύρω μας πράγματα. Ἀντίθετα, ἀπὸ τὰ ὑπερβατικά καὶ ἀνώτερά μας κατανοοῦμε μὲ εὐλάβεια ὅσα ἀναφέρονται σὲ σένα, καὶ σὲ σένα

μόνη παραδίδουμε τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον. Διότι ἄλλαξες τὴν φύσιν κατὰ τὴν ἄρρητον γέννησιν. Ποῦ ἄλλοῦ ἄκουσε κανεὶς παρθένον νὰ συλλαμβάνῃ ἀσπόρως! Ὡ θαῦμα! Τὴν μητέρα καὶ λεχώνα τὴν βλέπουμε ἄφθορη παρθένον, ἐπειδὴ Θεὸς ἦταν αὐτὸ ποὺ γέννησε. Τὸ ἴδιο λοιπὸν καὶ στὴ ζωηφόρο κοίμησίν σου: μὲ τὸ νὰ εἶσαι διαφορετικὴ ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους, μόνον ἐσὺ κατέχεις δικαιολογημένα τὴν ἀφθαρσία καὶ τῶν δύο (ψυχῆς δηλ. καὶ σώματος).

Ας μᾶς ἀφηγηθεῖ ὅμως ἡ Σιών τὰ παράδοξα ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Εἶχε λοιπὸν συμπληρωθεῖ τὸ ὄριο τῆς ζωῆς. Εἶχε φθάσει ἡ ὥρα τοῦ θανάτου. Προγνώρισε σὰν μητέρα Θεοῦ ἡ Παναγία τὸν καιρὸ τῆς μεταστάσεως. (Καὶ πόσα περισσότερα ἀπὸ τὸν καθένα ποὺ σὰν ἀπλὸς δοῦλος προφητεύει δὲν θὰ ἔδινε κανεὶς, ἀδελφοί μου φιλόχριστοι, πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνώτερη ἀπὸ ὅλους τοὺς προφήτες;)³. Ὅταν λοιπὸν τὰ αἰσθάνθηκε αὐτὰ καὶ τὰ κατάλαβε, τί μᾶς λέει ἡ παράδοσις πὼς προσεχόταν καὶ παρακαλοῦσε;

«**Ε**φθασε ἡ ἡμέρα τῆς ἐξόδου μου· ἔφθασε ὁ χρόνος τῆς ἐκδημίας μου πρὸς ἐσένα. Ἄς πορευθοῦν ἐδῶ αὐτοὶ ποὺ θὰ ὑπηρετήσουν στὸν ἐνταφιασμό μου, Δέσποτα· εἶθε νὰ σταθοῦν στὸ προσκέφαλό μου οἱ λειτουργοὶ ποὺ θὰ τελέσουν τὴν κηδεία μου. Καὶ στὰ μὲν χέρια σου νὰ ἀφήσω τὸ πνεῦμα μου, στὰ δὲ χέρια τῶν μαθητῶν σου, γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν, τὸ ἄφαστο καὶ θεοδόχο σῶμα μου, ἀπὸ ὅπου ἀνέτειλες ἐσὺ ἡ ἀθανασία. Ἄς παρασταθοῦν κοντὰ μου νὰ μοῦ δώσουν χαρὰ αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται διεσπαρμένοι στὰ πέρατα τῆς γῆς, οἱ κήρυκες καὶ ὑπηρέτες τοῦ εὐαγγελίου σου. Καὶ ἂν ἐσὺ εὐδόκησες νὰ μετατεθῇ ζωντανὸς ἀκόμη ὁ δίκαιος Ἐνώχ στὸν οὐρανό, γιὰ τὴν ἔτσι ἔπρεπε, καὶ ὁ Θεσβίτης Ἡλίας ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς νὰ ἀνυψωθῇ μὲ πύρινο ἄρμα πρὸς ἄγνωστες χῶρες, γιὰ νὰ ἀναμένουν καὶ οἱ δύο τὸν χρόνον τῆς φρικτῆς καὶ παμφώτεινης δευτέρας παρουσίας σου, καὶ ἂν πάλι γιὰ μιὰ ἀνάγκη τοῦ Δανιὴλ ἐθαυματουργήσῃς, ὥστε μέσα σὲ μιὰ στιγμή ὁ προφήτης Ἀββακούμ νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Βαβυλώνα καὶ πάλι νὰ ἐπιστρέψῃ, τότε τί σοῦ εἶναι ἀδύνατο καὶ μόνο ἂν τὸ θελήσῃς;»

3) Σημ. Μεταφραστοῦ: Πὼς δὲν θὰ τῆς δινόταν δηλ. ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸ χάρισμα νὰ προῖδῃ τὴν μετάστασιν τῆς;

Αὐτὰ μόλις εἶπε ἡ πανύμνητος, νὰ ποὺ κατέφθασε καὶ ἡ δωδεκάδα τῶν ἀποστόλων, ἀπὸ διαφορετικὴ κατεύθυνσιν ὁ καθένας, σὰν σύννεφα σπρωγμένα ἀπὸ τὶς πτέρυγες τοῦ Πνεύματος, ποὺ ἦρθαν καὶ στάθηκαν κοντὰ στὴ νεφέλη τοῦ φωτός. Τὶ λέγει λοιπὸν ἐκεῖνη ποὺ ἔχει τὰ θεϊκά, τὰ πολλὰ, τὰ μεγάλα ὀνόματα, φέροντας, καθὼς ἦταν ξαπλωμένη, ἕνα γύρο τὸ βλέμμα τῆς καὶ ἀντικρύζοντας αὐτοὺς ποὺ ζητοῦσε;

«**Α**ὐτὸς ἀγαλλιάσει ἡ ψυχὴ μου γιὰ τὸν Κύριον καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ γιὰ μένα εὐφροσύνη καὶ αἴνεσις καὶ μεγαλεῖο ἐκ μέρους ὄλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Διότι μοῦ συγκέντρωσε τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, μοῦ συνάθροισε τοὺς ἄρχοντες τῆς οἰκουμένης, τοὺς θαυμαστοὺς ὑπηρέτες τῆς κηδεῖας μου. (Ὡ μεγαλοφυὲς θαῦμα! Ὡ ἔργο μητρικῆς ἀφοσιώσεως πρὸ τὸν υἱό! Ὡ δῶρο υἱικῆς σχέσεως πρὸς τὴν μητέρα!). Σὰν ἄλλος οὐρανὸς μοῦ φάνηκε τὸ δωμάτιο, μὲ τὸ νὰ περικλείῃ μέσα του τοὺς φωστῆρες τοῦ κόσμου. Ναὸς Κυρίου φάνηκε ἡ ὄροφῆ, ποὺ ἔφερε κοντὰ μου τοὺς θεῖους μύστες καὶ ἱερουργοὺς. Δὲν θὰ μελετήσῃ πιά ἡ συμμορία τῶν Ἰουδαίων νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν ἐναντίον μου παραλογισμό. Δὲν θὰ ὀπλίσῃ πιά ἐναντίον μου τὸ θρασύ του χέρι, γιὰ νὰ με φονεύσῃ, τὸ συνέδριο τῶν ἱερέων. (Διότι κάποτε τὸ εἶχαν σχεδιάσει καί, μαζὶ μὲ τὸν Υἱό, θὰ φόνευαν οἱ αἰμοχαρεῖς καὶ τὴν Μητέρα, ἀλλὰ ἀπέτυχαν στὸ σκοπὸ τους, γιὰ τὸν ἐμπόδισε ἄνωθεν ἡ θεία πρόνοια). Μεταβιβάζομαι σὲ τόπους κατοικίας ἀπαραβιάστους, ὅπου δὲν μπορεῖ ὁ ἐχθρὸς νὰ εἰσαγάγῃ τις παγίδες τῆς κακίας· ὅπου θὰ μπορῶ νὰ ἀντικρύσω τὴν τερπνότητα τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Ναόν, ἐγὼ ὁ παμφώτενος ναὸς Του».

Καὶ τί εἶπαν τότε πρὸς αὐτὴν οἱ μακάριοι ἀπόστολοι μὲ λόγια εἴτε δικὰ τους, εἴτε διαλεγμένα ἀπὸ τὰ στόματα τῶν προφητῶν;

«**Χ**αῖρε κλίμαξ ποὺ στηρίζεσαι στὴ γῆ καὶ φθάνεις στὸν οὐρανό, μέσω τῆς ὁποίας ἔγινε ἡ κάθοδος πρὸς ἡμᾶς καὶ ἡ ἀνοδος πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν μεγάλο πατριάρχη Ἰακώβ⁴.

Χαῖρε βάτε μὲ τὴν τόσο παράδοξη μορφή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐμφανίστηκε ἄγγελος Κυρίου σὲ μορφή πύρινης φλόγας καὶ τὴν ὁποία ἐνῶ ἡ φωτιὰ ἔκαιγε, δὲν τὴν κατέκαιε, κατὰ τὸν μεγάλο θεόπτη Μωϋσῆ⁵.

4) βλ. Γεν. κη', 12.

5) βλ. Ἔξ. γ', 2-3.

Χαῖρε ὁ θεοδέγμων πόκος, ἀπὸ τὸν ὁποῖο στράγγισε ἡ οὐράνια δρόσος, μία γεμάτη λεκάνη νερό, κατὰ τὸν θαυμασιώτατο Γεδεών⁶.

Χαῖρε πόλις τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου⁷, τὴν ὁποία θαυμάζουν καὶ μεγαλύνουν οἱ βασιλεῖς⁸ μαζὶ μὲ τὸν ἄσματογράφον Δαυῖδ.

Χαῖρε ἡ νοητὴ Βηθλεέμ, ὁ οἶκος τοῦ Ἐφραθαῶ, ἀπ' ὅπου ἐξῆλθεν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης, διὰ νὰ καταστῆ ἄρχοντας στὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ ὁποίου «αἱ ἔξοδοι ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος»⁹, ὅπως λέγει ὁ Μιχαίας ὁ θεϊότατος.

Χαῖρε τὸ κατάσκιον παρθενικὸν ὄρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐμφανίστηκε ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, κατὰ τὸν θεόφωνο Ἀββακούμ¹⁰.

Χαῖρε λυχνία ὀλόχρυση καὶ φωτοφόρε, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλαμψε στοὺς «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους»¹¹ τὸ ἀπρόσιτο φῶς τῆς Θεότητος, κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ θεσπεσίου Ζαχαρία¹².

Χαῖρε τὸ παγκόσμιο ἱλαστήριο τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου σὲ ἀνατολὴν καὶ δύσιν δοξάζεται στὰ ἔθνη τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ παντοῦ προσφέρεται θυμίαμα στὸ ὄνομά Του, κατὰ τὸν ἀγιώτατον Μαλαχίαν¹³.

Χαῖρε νεφέλη ἀνάλαφρη, πάνω στὴν ὁποία κάθησε ὁ Κύριος, κατὰ τὸν ἱεροφωνότατον Ἡσαΐαν¹⁴.

Χαῖρε ἡ ἱερὰ βίβλος τῶν προσταγμάτων τοῦ Κυρίου καὶ ὁ νεοχάρακτος νόμος τῆς Χάριτος, χάριν τῆς ὁποίας μᾶς ἔγιναν γνωστὰ ὅσα ἀρέσουν στὸν Θεό, κατὰ τὸν πολυθρήνητον Ἱερεμίαν¹⁵.

Χαῖρε ἡ κλεισμένη πύλη, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰσῆλθεν καὶ ἐξῆλθεν κατὰ τὸν μέγαν θεόπτην Ἰεζεκιήλ¹⁶.

Χαῖρε τὸ ἀλατόμητον ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου καὶ ὑψηλότατον ὄρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπεκόπη ὁ ἀχρογωνιαῖος λίθος, κατὰ τὸν θεολογικώτατον Δανιήλ¹⁷».

6) βλ. Κριταὶ ζ', 38.

7) βλ. Ψαλμ. μζ', 3.

8) βλ. Ψαλμ. μζ', 5-6.

9) Μιχ. ε', 1.

10) Βλ. Ἀββακ. γ', 3.

11) Ψαλμ. ρς', 10.

12) Βλ. Ζαχ. δ', 2.

13) βλ. Μαλαχ. α', 11.

14) βλ. Ἡσ. ιθ', 1.

15) πρβλ. Ἱερ. κε', 13.

16) βλ. Ἱεζ. μδ', 2 κ.ἐξ.

17) βλ. Δαν. β', 34, 35.

Καὶ ποιὸς νοῦς νὰ χωρέσῃ ἢ ποιὸς λόγος νὰ ἀφηγηθῇ ὅσα ἐκεῖ ἔψαλλαν, ὅσα εἶπαν, ὅσα ἐμακάρισαν οἱ θεολόγοι; Ὅταν λοιπὸν ἱερούργησαν ἱερώς ὅσα ταίριαζε καὶ ἐπετέλεσαν τὰ ἅγια ἀγίως, νὰ ποῦ ἔφθασε καὶ ὁ Κύριος μετὴν δόξα τῆς δυνάμεώς του καὶ ὅλη τὴν στρατιὰ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἀοράτως μὲν λειτουργοῦσαν οἱ ἀσώματοι, σωματικῶς δὲ γίνονταν ὑμνωδοὶ τῆς θείας μεγαλειότητος οἱ ἀπόστολοι. Σύμμεικτη ἦταν, ἀδελφοί μου, ἡ πανηγυρὶς καὶ ὁ χορὸς οὐράνιος μαζί καὶ ἐπίγειος — καὶ ἄς μὴ ξενίσῃ ὁ λόγος μου καθὼς σκιαγραφεῖ τὰ θεοπρεπῆ γεγονότα — ἀποτελούμενος ἀπὸ Ἀγγέλους, Ἀρχαγγέλους, Κυριότητες, Θρόνους, Ἀρχές, Ἐξουσίες, Δυνάμεις, τὶς Χερουβικὲς καὶ Σεραφικὲς, ἀποστόλους, μάρτυρες, δικαίους, ἄλλους νὰ προτρέχουν ἄλλους νὰ προὔπαντοῦν, ἄλλους νὰ ἠγοῦνται, ἄλλους νὰ προηγούμενοι, ἄλλους νὰ ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλους νὰ παρακολουθοῦν, καὶ ὅλους νὰ φωνάζουν χαρμόσυνα μετὰ ἓνα στόμα: «Ἄσατε τῶν Κυρίῳ»¹⁸. «αἰνέσατε τὸν Κύριον»¹⁹. «εὐλογημένος Κύριος ἐπὶ δίκαιον ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ»²⁰. καὶ «ἀνυψωθήτω ὁ οὐρανὸς εἰς τὸ μετέωρον»²¹. Ποιὸς λοιπὸν ἄκουσε ποτὲ εἰς τὸν αἰῶνα τέτοιο ἐξόδιον, φιλόχριστοι ἀδελφοί; Ποιὸς γνώρισε τὴν προπομπὴ μιᾶς τέτοιας κηδεΐας; Ποιὸς κατάλαβε ποτὲ μέχρι τώρα τέτοια μετάβασιν, σὰν καὶ αὐτὴν ποῦ ἀξιώθηκε ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μου; Καὶ δὲν εἶναι παράξενο. Γιατὶ ἀκριβῶς καὶ κανένας δὲν φάνηκε ποτὲ ὑπέρτερος ἀπὸ αὐτὴν, ποῦ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Φρίττει τὸ πνεῦμα μου, ὦ Παρθένε, καθὼς βάζω στὸ μυαλό μου τὸ μεγαλεῖο τῆς μεταστάσεώς σου. Μένει ἔκπληκτος ὁ νοῦς μου, καθὼς ἀναλογίζομαι τὸ θαῦμα τῆς κοιμήσεώς σου. Δένεται ἡ γλῶσσα μου, καθὼς πάει νὰ διηγηθῇ τὸ μυστήριον τῆς παλιτζωΐας σου. Διότι ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ θὰ μπορούσε ἐπάξια «νὰ κἀνῃ γνωστοὺς ὅλους τοὺς ὕμνους σου»²², ἢ «νὰ ἐξιστορίσῃ ὅλα τὰ θαυμάσιά σου»²³; Ποιὸς νοῦς ὑψηγόρος θὰ ρητορεύσῃ, ποιὰ γλῶσσα μεγαλόστομη θὰ ὁμιλήσῃ, θὰ ἐξαγγεῖλη καὶ θὰ παραστήσῃ τὰ κατὰ σέ, θὰ ἀποδώσῃ τὰ λόγια σου ἢ θὰ σταθῇ ἀντάξια

τῶν δικῶν σου θαυμασίων, τελετῶν, πανηγύρεων, ἑορτῶν, διηγήσεων, ἐγκωμίων; Δι' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος μυστηρίου ἡ γλῶσσα μας ἀποδεικνύεται ἀδύνατη, ἄτονη, ἀποτυχημένη, ἀποδοκιμασμένη. Διότι πράγματι ὑπέρχεις, ὑπερβάλλεις, ὑπερτερεῖς ἀσυγκρίτως, σὲ ὕψος καὶ μέγεθος ἀπὸ τὸν ἀνώτατο οὐρανὸ· σὲ λαμπρότητα ἀγνείας, ἀπὸ τὸ ἡλιακὸ φῶς· σὲ ἀπόκτησιν παρρησίας, ἀπὸ τὸ ἀγγελικὸ ἀξίωμα κάθε αἰῶνις καὶ λογικῆς ὑπάρξεως τῶν νοητῶν καὶ νοερῶν δυνάμεων.

Ἀλλὰ τι ἐπίσημη καὶ λαμπρὴ — μετὰ ἀγαλλίασιν τὸ λέω — ἡ πανηγυρὶς σου! Πόσο σημεῖοφόρος καὶ θαυματουργικὴ ἡ μετάστασίς σου! Πόσο ζωοπάροχος καὶ ἀφθαρτοδωρητὸς ὁ ἐνταφιασμός σου, μητέρα τοῦ φωτός! Τώρα ὁμως ποῦ πέρασες τὰ σύννεφα καὶ ἀνέβηκες στὸν οὐρανὸ καὶ μπῆκες στὰ ἅγια τῶν ἁγίων «ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἐξομολογήσεως»²⁴, ἀξίωσε, Θεοτόκε, νὰ εὐλογήσης πλοῦσια τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Μὲ τὶς πρεσβεΐες σου κάνε εὐκρατοὺς τοὺς καιροὺς· χάριζε τὴν βροχὴν στὴν ὥρα της· κατεύθυνε σωστὰ τοὺς ἀνέμους· κάνε τὴν γῆ νὰ καρποφορῇ· δώρισε τὴν εἰρήνην στὴν Ἐκκλησίαν· κράτυνε τὴν Ὀρθοδοξίαν· φύλαγε τὴν βασιλείαν· ἀπόκρουε τὶς ἐπιθέσεις τῶν βαρβάρων· σκέπαζε ὀλόκληρο τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν· τέλος σὲ συγχώρησε καὶ τὴν δική μου τόλμη. Διότι δικός σου εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ σὺ προφήτευσες μελωδικὰ ἐκεῖνο ποῦ θὰ γινόταν: «Διότι νὰ ποῦ ἀπὸ τώρα, εἶπες, θὰ με μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές»²⁵. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδειχθῇ ψευδὴς ὁ θεῖος σου λόγος, δέξου καὶ ἀπὸ ἐμένα τὸν ἀνάξιο δοῦλο σου, αὐτὴ τὴν κατὰ δύναμιν προσφώνησιν καὶ «δός μου πάλιν τὴν ἀγαλλίασιν ποῦ μοῦ χαρίζει ἡ σωστικὴ σου βοήθεια»²⁶. Μὲ τὴν δύναμιν τῶν πρεσβειῶν σου στήριξέ με μαζί με τὸν συγγενῆ μου καὶ πνευματικὸ πατέρα μου²⁷ καὶ μετὰ τὸ ποιμνιο ποῦ μοῦ ἔχουν ἐμπιστευθεῖ· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ τὸ κράτος, μαζί μετὰ τὸν παντοκράτορα Πατέρα καὶ τὸν ζωοποιὸν Πνεῦμα, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

18) Ἱερ. κ', 13.

19) ἔνθ. ἀνωτ.

20) Ἱερ. λη', 23.

21) πρβλ. Ἱερ. λη', 35.

22) Ψαλμ. ρε', 2.

23) Ψαλμ. οδ', 1.

24) Ψαλμ. μα', 5.

25) Λουκ. α', 48.

26) Ψαλμ. ν', 14.

27) Σημ. Μεταφραστοῦ: Ἐννοεῖ τὸν κατὰ σάρκα θεῖον του καὶ πνευματικὸν πατέρα του Πλάτωνα, τοῦ ὁποῦ τὶς εὐχὲς ἐπικαλεῖται καὶ στὸ προοίμιον τοῦ λόγου.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΕΡΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ

Τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἢ Ἀγία καὶ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος κατέθεσεν εἰς ἅπαντας τοὺς Βουλευτάς, καθὼς καὶ εἰς ἄλλους ἀρμοδίους, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον τεύχος μας ἐπίσημον «Διαμαρτυρίαν-Αἴτησιν» περὶ ἐξαιρέσεως τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐκ τῆς παραλαβῆς τῶν διαφόρων ἠλεκτρονικῶν καρτῶν (διαβατηρίων, ὑγείας, ἀσφαλήσεως κ.λ.π.), καὶ συνεχίσεως ἐξυπηρητήσεως αὐτῶν δι' ἄλλου τρόπου.

Ἄνευ προηγουμένης γνώσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ δύο Βουλευταὶ τοῦ ἐν τῇ Βουλῇ κόμματος ΛΑ.Ο.Σ. κ.κ. Βορίδης καὶ Πλεύρης, κατέθεσαν κατὰ τὸν Ἰούλιον εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπὴν τῆς Βουλῆς τὸ κατωτέρω ἐρώτημα ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀνωτέρω «Διαμαρτυρίαν-Αἴτησιν» τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἔλαβαν δὲ τὴν ἀμέσως μετέπειτα δημοσιευομένην ἀπάντησιν, τὰς ὁποίας καθηκόντος δημοσιεύομεν πρὸς ἐνημέρωσιν τοῦ πιστοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ:

«ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ Χ. ΒΟΡΙΔΗΣ
Βουλευτὴς Ἀττικῆς - ΛΑ.Ο.Σ.

Ἀρ. Πρωτ.: 2544
28/7/08

ΕΡΩΤΗΣΗ

ΠΡΟΣ: ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Θέμα: «Ἐναλλακτικὴ ἐξυπηρέτηση πολιτῶν ἀπὸ μὴ ἠλεκτρονικῆς κάρτας».

Ἡ καθιέρωση τῆς ἠλεκτρονικῆς κάρτας στὸ σύνολο τῶν συναλλαγῶν τοῦ πολίτη μὲ τὸ Δημόσιο καὶ τοὺς φορεῖς του (κάρτα ὑγείας, δίπλωμα ὁδήγησης, ταυτότητα, διαβατήριον κ.λ.π.) ἀποτελεῖ δεδηλωμένη πρόθεση τῆς Διοικήσεως, ἔτσι ὅπως ἔχει κατὰ καιροὺς ἐκφραστῆ ἀπὸ δημόσιες τοποθετήσεις τῶν λειτουργῶν τῆς.

Παρὰ ταῦτα ὑπάρχει μία μερίδα πολιτῶν, οἱ ὅποιοι γιὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀντιδρᾶ ἔντονα στὴν παραλαβὴ καὶ χρησιμοποίησι καρτῶν καὶ ἐγγράφων ποὺ φέρουν γραμμικοὺς κωδικοὺς (barcode), ἐφόσον σὲ αὐτοὺς ἐμφανίζεται γραμμικὰ ἢ ἀλγοριθμικὰ ὁ ἀριθμὸς 666.

ΕΡΩΤΑΤΑΙ Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ:

1. Μὲ τὸ δεδομένο τῆς ἀπόλυτης προστασίας τοῦ δικαιώματος στὴν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ὅπως κατοχυρώνεται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα, ἔχει προβλεφθεῖ ἀπὸ τὴ Διοίκηση ἐναλλακτικὴ μορφή ἐξυπηρέτησης τῶν πολιτῶν αὐτῶν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἠλεκτρονικὸ στίς καθημερινές τους δραστηριότητες καὶ ἂν ὄχι γιατί;

2. Πότε σχεδιάζεται νὰ ὑλοποιηθεῖ συνολικὰ στὴ Δημόσια Διοίκηση ἢ ἐφαρμογὴ τῆς ἠλεκτρονικῆς κάρτας;

Ὁ Ἐρωτῶν Βουλευτὴς
ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ Χ. ΒΟΡΙΔΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ»

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΔΗΜ. ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟῦ ΕΛΕΓΧΟῦ

Ταχ. Δ/ση: Βασ. Σοφίας
Ταχ. Κώδ.: 106 74, Ἀθήνα
Τελέφωνο: 213 1313146, 213 1313121
FAX: 210 3389145

Ἀθήνα, 19 Αὐγούστου 2008
Ἀρ. Πρωτ.: ΤΚΕ/Φ2/

ΠΡΟΣ:

Τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων
Δ/ση Κοινοβουλευτικοῦ Ἐλέγχου
Τμῆμα Ἐρωτήσεων

ΚΟΙΝ:

1. Βουλευτὴ κ. Μαυρουδῆ Βορίδη
2. Βουλευτὴ κ. Ἀθανάσιο Πλεύρη

Σχετικὰ μὲ τὴν Ἐρώτηση, μὲ ἀριθμὸ πρωτ. 2544/28-7-08, ποὺ κατέθεσαν στὴ Βουλὴ οἱ βουλευτὲς κ.κ. Μαυρουδῆς Βορίδης καὶ Ἀθανάσιος Πλεύρης μὲ θέμα «Ἐναλλακτικὴ ἐξυπηρέτηση πολιτῶν ἀπὸ μὴ ἠλεκτρονικῆς κάρτας», σᾶς πληροφοροῦμε τὰ ἐξῆς.

Τὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν στὰ πλαίσια τῆς προσπάθειας γιὰ τὴ μείωση τοῦ διοικητικοῦ ἄχθους καὶ τῆς ἀμεσεως καὶ ταχύτερης

έξυπνότητας των πολιτών και των επιχειρήσεων κατά τις συναλλαγές τους με το Δημόσιο, προωθεί εφαρμογές Ήλεκτρονικής Διακυβέρνησης.

Στό πλαίσιο του Έθνικού Δικτύου Δημόσιας Διοίκησης-ΣΥΖΕΥΞΙΣ, το οποίο διασυνδέει στην παρούσα φάση, άνω των 3.500 Δημοσίων Ύπηρεσιών-Κόμβων (Ύπουργεία, Γενικές και Ειδικές Γραμματείες, Περιφέρειες, Ν.Α., Δήμους, Νοσοκομεία, Κ.Ε.Π., Τελεωνεία, Δ.Ο.Υ., Στρατολογικά Γραφεία, κ.ά.) και στο πλαίσιο του έργου «Υποδομή Δημοσίου Κλειδιού-PKI (Public Key Infrastructure) έχουν διανεμηθεί έξυπνες κάρτες (smart cards), οι οποίες περιέχουν ψηφιακά πιστοποιητικά υπογραφής και κρυπτογράφησης, σε 13.000 περίπου δημόσιους υπαλλήλους σε πρώτη φάση. Μέχρι τέλος 2008 θα έχουν διανεμηθεί κάρτες σε 35.000 επιπλέον υπαλλήλους. Οι παραπάνω υπάλληλοι μπορούν να κάνουν χρήση ψηφιακής υπογραφής και κρυπτογράφησης στις μεταξύ των δημοσίων υπηρεσιών συναλλαγές, αλλά και μεταξύ δημοσίων υπηρεσιών και ιδιωτών. Οι παραπάνω κάρτες δεν φέρουν γραμμικούς κώδικες (barcode) που να εμφανίζεται γραμμικά ή αλγοριθμικά ο αριθμός 666.

Στό πλαίσιο του έργου Έθνική Πύλη Ήλεκτρονικής Διακυβέρνησης - ΕΡΜΗΣ, το Ύπουργείο Έσωτερικών στοχεύει στην ολοκληρωμένη έξυπνη πολιτών και επιχειρήσεων στις συναλλαγές τους με τη Δημόσια Διοίκηση (φυσικές ή ηλεκτρονικές), μέσα και από την ανάπτυξη ολοκληρωμένων και ασφαλών υπηρεσιών Ήλεκτρονικών Συναλλαγών από ένα κεντρικό σημείο, προσφέροντας όλες τις απαραίτητες υποδομές και εφαρμογές για την επίτευξη πλήρους διαλειτουργικότητας μεταξύ πληροφοριακών συστημάτων της Δημόσιας Διοίκησης και την ψηφιακή αυθεντικοποίηση πολιτών και επιχειρήσεων. Στό πλαίσιο του «ΕΡΜΗ» προβλέπεται και Υποδομή Δημοσίου Κλειδιού PKI (Public Key Infrastructure) και η διανομή έξυπνων καρτών (smart cards) σε πρώτη φάση σε 300.000 χρήστες, κυρίως επιχειρήσεις, οι οποίες θα περιέχουν ψηφιακά πιστοποιητικά υπογραφής και κρυπτογράφησης. Οι εν λόγω επιχειρήσεις-άρμοδοι υπάλληλοι θα μπορούν να κάνουν χρήση ψηφιακής υπογραφής και κρυπτογράφησης στις συναλλαγές τους

με τη Δημόσια Διοίκηση. Οι παραπάνω κάρτες δεν φέρουν γραμμικούς κώδικες (barcode) που να εμφανίζεται γραμμικά ή αλγοριθμικά ο αριθμός 666.

Στό πλαίσιο του έργου «ΕΡΜΗΣ», το Ύπουργείο Έσωτερικών έχει προχωρήσει σε συζητήσεις με άλλους αρμόδιους φορείς της Δημόσιας Διοίκησης, ώστε τα ψηφιακά πιστοποιητικά τα οποία θα διατίθενται από τον «ΕΡΜΗ», να μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τις ηλεκτρονικές συναλλαγές των πολιτών με τη Δημόσια Διοίκηση μέσω Internet.

Σε κάθε περίπτωση το οποίο μαγνητικό μέσο δεν πρόκειται να φέρει γραμμικούς κώδικες (barcode) που να εμφανίζεται γραμμικά ή αλγοριθμικά ο αριθμός 666.

Η δυνατότητα ηλεκτρονικών συναλλαγών του πολίτη μέσω Internet με τη Δημόσια Διοίκηση προσφέρεται για την έξυπνη πολιτών του ίδιου του πολίτη (π.χ. άποφυγή άναμονής σε ουρές, άμεσα έξυπνη από το σπίτι, οικονομικό όφελος, κ.λ.π.) και βέβαια δεν υποκαθιστά το σημερινό συμβατικό τρόπο συναλλαγής του πολίτη με τη Δημόσια Διοίκηση μέσω των Δημοσίων Ύπηρεσιών με επίσκεψη στις Δημόσιες Ύπηρεσίες (ΚΕΠ κ.λ.π.) ή μέσω τηλεφώνου.

Στόχος των εφαρμογών αυτών είναι διαλειτουργικότητα μεταξύ των Ύπηρεσιών και ή άπαλλαγή του πολίτη από τις πολλαπλές διαδρομές σε διάφορες υπηρεσίες με τη χρήση των νέων τεχνολογιών.

**Ο Ύφυπουργός
Χρήστος Ζώης**

Έσωτερική Διανομή.

Γραφείο κ. Ύφυπουργού.»

✦✦✦✦✦✦✦✦

Κατόπιν των ανωτέρω, επισημαίνοντας ότι ούδεις εκ των αγώνων μας είναι μάταιος και δια τοῦτο, ὁ «ὠχαδελφισμός» δέον ὅπως ἐκλείψῃ εἰς παρόμοια σημαντικώτατα δια τὸ μέλλον μας θέματα, οἱ ἐπαγρυπνοῦντες Ἀρχιερεῖς μας μελετοῦν ἤδη ἐπιπλέον τρόπους διαμαρτυρίας καὶ διεκδικήσεως τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἀτομικῶν δικαιωμάτων μας.

Ἡ ποιμαντικὴ μέριμνα τοῦ μακαριστοῦ ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπου πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου, ἐκκλησιολογικῶς προσεγγιζομένη.

Κωνσταντίνου Πολυζαΐδου, τ. Λέκτορος Α.Π.Θ.

Γ' 4. Κανονικότης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

η) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἡ μόνη γνη-
σία ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Φυσικὸν εἶναι, κατ' ἀρχὴν, νὰ διερωτηθῆ-
τις: διατι ὁ Κυρὸς Χρυσόστομος πρ. Φλωρί-
νης ὡς μόνην ἐπιλογὴν, κατὰ τὴν ποιμαντικὴν
του εὐθύνην ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων,
εἶχε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ.; Τὸ ἐρώτημα τίθεται διότι ναὶ
μὲν ἡ κρατοῦσα, τότε, Ἐκκλησία εἶχε κατα-
στῆ ἀνεπιφυλάκτως σχισματικὴ, ἐν τούτοις ἡ
Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., παρ' ὅλον ὅτι τὴν
πρώτην ἐκείνην ἐποχὴν τῆς δημιουργίας της
ἦτο ἡ μόνη αὐθεντικῶς ἐν Ἑλλάδι ἐκπροσω-
ποῦσα τὴν Ὁρθοδοξίαν, οὐδεμίαν ἐγγύησιν
διαρκείας διέθετε, τότε, προσεγγιζομένη μὲ
ἀκραιφνῶς κοσμικὰ κριτήρια.

Εἰδικότερον, τὸ κοσμικὸν βλέμμα θεωρή-
σεως τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς δίδει τὴν ἐξῆς
σηματιζομένην εἰκόνα. Ἡ Ἐκκλησία τῶν
Γ.Ο.Χ. ἀπετελέσθη ἐκ μιᾶς μειοψηφίας τοῦ
ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ἐκλεκτῶν ὅμως ἐνώ-
πιον τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ κατὰ Χρι-
στὸν κριτήριον, τὸ στερούμενον τῆς κοσμικῆς
ἀξιολογήσεως τῶν πραγμάτων, ὠδήγησε τὸν
Χρυσόστομον πρ. Φλωρίνης εἰς τὴν ἀπόφα-
σίν του νὰ ἡγηθῆ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.,
ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐξῆς συγκεκριμένων στοι-
χείων: οἱ πιστοί, οἱ ἐνταχθέντες εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. μὲ ἀποκλειστικὸν
σκοπὸν τὴν ὑπ' αὐτῶν διατήρησιν τῆς Ὁρθο-
δόξου Πίστεως ἀνοθεύτου, ἐγκωμιάζονται
ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ γενικῶς:
«ὕμιν οὖν ἡ τιμὴ τοῖς πιστεύουσιν», καὶ δι'
εἰδικότερων ἐπαίνων: «ὕμεις δὲ γένος ἐκλε-
κτόν, βασιλεῖον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς
εἰς περιποίησιν»⁴¹. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐξ
ἄλλου, ἐπισημαίνει πῶς ἄξιαν ἐνώπιον Θεοῦ

ἔχει οὐχὶ ἡ «σοφία τοῦ αἰῶνος τούτου ἡ κα-
ταργουμένη, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος
τούτου τῶν καταργουμένων», ἀλλὰ μόνον ἡ
«σοφία Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, ἣν προώρισεν ὁ
Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν»⁴². Διὰ
νὰ προβάλλῃ δὲ ἑαυτὸν, καὶ ἐν γένει τοὺς
Ἀποστόλους, ὡς ὑπόδειγμα τῆς τελείας ἀπο-
ξενώσεως ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ τῆς κο-
σμικῆς νοοτροπίας, διακηρύσσει πρὸς
αὐτοὺς: «...δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς
ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθα-
νατίους... ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι...»⁴³.

Καταλήγομεν, μετὰ ταῦτα, ὅτι ἡ Ὁρθόδο-
ξος Πίστις, ἡ ἰδιότης τοῦ λαοῦ τῶν Ὁρθόδο-
ξων Χριστιανῶν ὡς βασιλείου ἱερατεύματος,
τό, ἀνέκαθεν ἐμπνέον, πνεῦμα τῆς αὐτοθυ-
σίας ἐκλεκτῶν Ὁρθόδοξων ποιμένων, ἦσαν
ἱκανὰ νὰ ἐμπνεύσουν τὸν γνήσιον μαθητὴν
τοῦ Κυρίου, τὸν ἀγωνιστὴν Ἱεράρχην, ὅπως
θέσῃ «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν (λογικῶν)
προβάτων»⁴⁴.

Εἰδικότερον, ἐν τέλει, στοιχεῖα ἀποδει-
κνύοντα τὴν αὐθεντικότητά τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι καὶ τὰ ἐξῆς ἤδη ἐπισημαν-
θέντα: ἡ, ὑπ' αὐτῶν, διατήρησις τῆς Ἱερᾶς
Παραδόσεως εἰς ὅλους αὐτῆς τοὺς τομεῖς,
καὶ εἰς τὸ Δόγμα καὶ εἰς τὴν Θεῖαν Λατρείαν
καὶ εἰς τὴν κανονικὴν τάξιν.

θ'. Αὐθεντικότης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀπο- στολικῆς διαδοχῆς.

Παρ' ὅλον ὅμως ὅτι, ὡς εἶδομεν, ἡ αὐθε-
ντικότης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι
πανθομολογουμένη, καλὸν εἶναι, διὰ λόγους
μεθοδολογικούς, νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ
Ἐκκλησία αὐτὴ ἐκφράζει αὐθεντικῶς τὴν

41) Α' Πέτρου β', 7,9.

42) Α' Κορινθ. β', 6-7.

43) Α' Κορινθ. δ', 9 ἐξ.

44) Ἰω. Εὐ. ι', 11.

Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς⁴⁵.

Εἶναι ἀληθές ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικούς αἰῶνας, αἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐπεδίωκον νὰ ἀνάγουν τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας των εἰς ἓναν ἐκ τῶν Ἀποστόλων ἢ ἀποστολικῶν Πατέρων. Τὴν ἐπιδίωξιν αὐτὴν εἶχον αἱ Ἐκκλησίαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὡς πρῶτον μέλημά των, ὥστε νὰ καθιστοῦν οὕτω ἀδιαμφισβήτητον, ἔναντι πάντων, τὴν (μέσω τῶν κοινῶν συνάξεων καὶ δὴ τῶν λατρευτικῶν) κηρυσσομένην Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν των⁴⁶. Ἡ ἰδιαιτέρα αὐτὴ προσήλωσις εἰς τὴν, δημοσίᾳ συντελουμένην ἀλλὰ καὶ ὁμαδικήν, Ὁμολογίαν Πίστεως εἶχε καθιερωθῆ διότι ὑπῆρχον τότε αἰρετικοὶ (εἴτε πρόσωπα, εἴτε ὁμάδες) οἱ ὁποῖοι προέβαλλον τὴν ἀποστολικὴν ἀναγωγὴν τῆς διδασκαλίας των, εἴτε τῆς τοπικῆς ὁμάδος, ὡς προπέτασμα καπνοῦ, πρὸς συσκοτασμὸν τῆς ἀληθείας καὶ πρὸς ἄγρευσιν ὀπαδῶν ὑπὲρ τῆς αἰρέσεώς των.

Πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου αὐτοῦ αἱ, κατὰ τόπους, ἐκκλησιαστικαὶ ἡγεσίαι συνέτασσον ἐπισήμους καὶ δημοσιευμένους ἐπισκοπικούς καταλόγους, ἐξ ὧν ἀπεδεικνύετο (εἰς μικρότερον ἢ μεγαλύτερον βαθμὸν) ἡ ὑπό τινος ἐκ τῶν ἀποστόλων ἴδρυσις τῆς ἐκκλησίας των.

45) **Γ. Κονιδάρη**, Διαδοχὴ Ἀποστόλων (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. 4 (στ. 1109-1121)· στ. 1112: «Ἡ διδασκαλία αὕτη (περὶ ἀποστολ. διαδοχῆς) περιέχεται... εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας ὡς Ἀποστολικῆς, διότι παρέμεινε διὰ μέσον τῶν αἰῶνων... χάρις εἰς τὴν διατήρησιν ἀνοθεύτου καὶ ἀπαραχαράκτου τοῦ περιεχομένου τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων. Τοῦτο ἐπετεύχθη διὰ τῆς διατηρήσεως ἀδιασπάστου τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῆς συνεχιζομένης διὰ τῶν ἐπισκόπων...»

46) Ἡ μερίμνα τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν πρώτων αἰῶνων νὰ μαρτυροῦν οἰκουμενικῶς τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν των ἦτο συνεχῶς. Δείγμα αὐτῆς τῆς μερίμνης εἶναι ἡ ἐπιδίωξις πολλῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν νὰ ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης (διότι πανθομολογουμένως αὕτη ἔθεωρεῖτο ὡς ἡ «προκαθημένη τῆς Ἀγάπης»). Ἔτερον δείγμα ἦτο ἡ, μετ' ἐπιμελείας ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Εἰρηναίου Ἐπισκόπου Λουγδούνου, σύνταξις τοῦ «Κανόνος τῆς Ἀληθείας» (Κ.τ.Α.) (Regula Veritatis) [Ἐλεγχὸι ψευδωνύμου γνώσεως A IX-X (§§ 4-5, 1-2), ΒΕΠ τ. 5, σ. 114-116· «Οὕτω δὲ καὶ ὁ τὸν κανὸν τῆς ἀληθείας... οὕτε ὁ τὸ ὀλίγον ἠλαττόνησε». Ἀνάλυσιν, ἐρμ. τοῦ Κ.τ.Α. ἴδε εἰς **Π. Χρήστου**, Εἰρηναῖος ὁ Λουγδούνου (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. 5, σ. 427-428].

Οὐδόλως προκύπτει, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ἐκ τῶν ἱστορικῶν μαρτυριῶν τῆς περιόδου ἐκείνης, ὅτι σκοπὸς τῶν συντασσομένων ἐπισκοπικῶν καταλόγων ἦτο ἡ ἐξασφάλισις ὑπὸ τῶν, ἐπὶ μέρους, ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων, τῆς διατηρήσεως ὑπ' αὐτῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως ὡς τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Οὐδόλως δηλαδὴ τεκμαίρεται, εἰδικότερον, ὅτι οἱ πιστοὶ καὶ οἱ ἡγέται των (οἱ ἐκκλησιαστικοὶ) ἐνεπνέοντο τότε ἀπὸ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐὰν δὲν ἀποδείξουν πάσῃ θυσίᾳ τὴν ἀδιάκοπον διαδοχὴν τῶν τοπικῶν τῶν ἐπισκόπων ἀπὸ τῶν ἀποστόλων⁴⁷, ἄρα δεδικαιολογημένως εἶναι δυνατὸν νὰ ἀμφισβητηθῆ ἡ ὑπόστασις των ὡς τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἱκανῶν νὰ μεταδίδουν τὴν Θεῖαν Χάριν καὶ τὸν ἁγιασμόν.

Αἱ, ὡς ἄνω, παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ ὡς πρὸς τὰς —λόγῳ τοῦ κυριαρχοῦντος εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον κοσμικοῦ πνεύματος— ἐνδεχομένας νὰ προκύψουν παρερμηνείας του, οἴκοθεν νοεῖται ὅτι οὐδόλως θίγουν τὴν, ἐκκλησιολογικῆς βαρύτητος, θέσιν τῶν κατὰ τόπους ἐπισκόπων, τῶν θεωρουμένων, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐνσαρκωτῶν τῶν, ἐμπεπιστευμένων εἰς αὐτούς, τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀκριβῶς ἐπισημαίνεται ἡ ἀδυναμία (ἐλλείπει ἱστορικῶν μαρτυριῶν) ἐξασφαλίσεως ἀρρήκτου (κατὰ χρο-

47) Παραθέτομεν σχόλιον καταδεικνύον τὴν μέριμναν τῶν ἐρευνητῶν ὅπως ἀποδείξουν τὸ ἀνεῆλθεν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οἶονεὶ περιέποντα καὶ συνέχοντα καὶ τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ὁ παρατιθέμενος κατάλογος παραμένει ὄχι μόνον ἀτελής παρὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν φροντίδα, ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι παρεμβάλλονται ἐν αὐτῷ αἰρετικοὶ [**Τ. Γριτσοπούλου**, Οἰκ. Πατριαρχεῖον (ἔως τῆς Ἀλώσεως), (Ἄρθρον) ΘΗΕ τ. 9, σ. 745. **Β. Σταυρίδης**, Κατάλογος Πατριαρχῶν (Αὐτόθι), σ. 829-834]. Εἰδικότερον διὰ τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἐπὶ Ἀγ. Κυρίλλου Ἱερ., μαρτυρεῖται ὅτι, μεταξὺ τῶν ἐγνωσμένως Ὁρθόδοξων Ἐπισκόπων, παρεμβάλλονται καὶ τινες αἰρετικοὶ (**Κ. Μπόνη**, Εἰσαγωγικὰ εἰς τὸν Ἀγ. Κύριλλον, ΒΕΠ τ. 39, σ. 26-27· «τρεῖς ἐπιβήτορες κατέλαβον τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων». Μεταξὺ τούτων περιλαμβάνονται καὶ Ἀρειανοί). Διὰ τὸν πολυτάραχον βίον του καὶ τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἴδε **Π. Χρήστου**, Κύριλλος ὁ Ἱεροσολύμων (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. 7, σ. 1155-1160.

νολογικὴν σειρὰν) διαδοχῆς⁴⁸ τοπικῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων. Ἡ ἀδυναμία αὐτὴ οὐδὲν ἐπιρεάζει τὴν θεμελιώδη ἀλήθειαν περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς ὁλόκληρη, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος⁴⁹, καὶ ὑπάρχει ὡς ταμειοῦχος τῆς Χάριτος καὶ χορηγεῖ τὴν Χάριν αὐτὴν ἀενάως καὶ ἀδιακόπως. Τὴν αἰωνιότητα τοῦ θεοσυστάτου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἢ Ἐκκλησία ἐφρόντισε, διὰ τῶν —κατὰ τάξιν καὶ σοφίαν οἰκονομησάντων τὰ πάντα— ἀγίων Πατέρων, νὰ διακηρύσσει ἐπισήμως αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ τῆς θεμελιώδους ὑποχρέωσης παντὸς κληρικοῦ νὰ μνημονεύῃ τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου (ὡς συγκεκριμένου προσώπου), τοῦ δὲ ἐπισκόπου νὰ μνημονεύῃ τοῦ οἰκείου μητροπολίτου, ἢ πατριάρχου, ἢ συνόδου.

Παραλλήλως, ἡ Ἐκκλησία ἐμερίμνησε νὰ εἰσαγάγῃ, ἐκτὸς τοῦ ὡς ἄνω μνημοσύνου, καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῶν κληρικῶν νὰ μνημονεύουν «πάσης ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων»⁵⁰, κυ-

48) Ἴδε ὡς πρὸς τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν τὴν ὡς ἄνω ὑποσημ. (47).

49) Διὰ τὸν συμβολικὸν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος χαρακτῆρα τῆς Πεντηκοστῆς παρατίθεται ἀπόσπασμα λόγου τοῦ **Μεγ. Βασιλείου**: «Καὶ πᾶσα δὲ ἡ πεντηκοστὴ ἐν τῷ αἰῶνι προσδοκωμένης ἀναστάσεως ἐστὶν ὑπόμνημα...» [ἐν **Εὐθ. Θεοδώρου**, Πεντηκοστή (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. 10, στ. 286]. Ὁ συμβολισμὸς οὗτος σαφέστερον ἀποδίδεται διὰ τοῦ γεγονότος περὶ τοῦ ὅτι ἡ Πεντηκοστὴ συμπίπτει πάντοτε πρὸς Κυριακὴν (**Νικοδήμου Ἁγιορείτου**, Ἐορτοδρόμιον, σ. 444· «Ὀνομάζει τὴν Κυριακὴν... καὶ μίαν τῶν Σαββάτων... Διότι... ἡ Κυριακὴ δηλαδὴ τώρα μὲν εἶναι τύπος τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· τότε δὲ ἔχει νὰ εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ ὄγδος αἰὼν, ὁ ἀνέσπερον καὶ ἀδιάδοχον ἔχων τὸ φῶς...»).

50) Ἡ «ἀναφορὰ» τοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου μαρτυρεῖται ὡς ἔχουσα βαθείας τὰς ρίζας της, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν (ΙΓ' Κανὼν τῆς Α'+Β' Συνόδου· «... τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν λειτουργιῶν εὐχαίς, κατὰ τὸ παραδεδομένον τῇ Ἐκκλησίᾳ μὴ ἀναφέρουσι, τοῦτον ὑποκεισθαι καθαιρέσει»). Τό, ὑπὸ τοῦ προκειμένου Κανόνος ἀναγνωριζόμενον ὡς ἔκπαλαι ἰσχύον, καθεστῶς, οἱ μεσαιωνικοὶ σχολιασταὶ χαρακτηρίζουν εἴτε ὡς «ἔθος» (Ἰ. Ζωναράς), εἴτε ὡς «ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν» (Θ. Βαλασαμῶν) (Συντ. ΡΠ, τ. Β', σ. 688-691· κείμ. καὶ ἐρμ.), ὁ δὲ **Νικόδημος Ἁγιορείτης** ὡς «τὸ σύνθημα» (Πηδάλιον, σ. 357). Ὁ **Ν. Μίλας** (Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, σ. 536) σημειώνει σχετικῶς: «Ὁ κληρὸς... ὀφείλει κατὰ πᾶσαν ἱεροτελεσίαν... ἀναφέρειν τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου».

ρίως ὅταν ἡ τοπικὴ τῶν Ἐκκλησία στερεῖται παντελῶς ἐπισκόπου. Αὕτη ἢ, διὰ τῆς ἐνιαίας ἐπικλήσεως, μνημόνευσις τῆς συνόλου Ὁρθοδοξίας γίνεται καὶ πρὸς δημοσίαν ἐξαγγελίαν τῆς κοινωνίας τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν, ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν σημειωθεῖσαν, καὶ ἐνδεχομένως νὰ προκύψῃ, παρερμηνείαν ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν συντάξεως τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων, ἐπισημαίνομεν ὅτι ἡ παρερμηνεία αὐτὴ ἐπιπολάζει, ὡς φαίνεται, μετὰ τῶν θεολογικῶν κύκλων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς⁵¹.

ι) Ἐκκλησιολογικῆς φύσεως ἐπισημάνσεις ὡς πρὸς τὴν αἰωνίαν-ἀκατάλυτον ἰσχὺν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Αἱ γενόμεναι, ἐξ ἀφορμῆς τῶν παρατηρήσεων περὶ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τοποθετήσεις, φέρουν ἐπὶ τάπητος τὸ καίριον καὶ κρισιμώτατον ἐρώτημα: Ποῖος εἶναι ὁ **συνεκτικὸς δεσμὸς** ὁ συντηρῶν τὴν, ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ (ἀσφαλῶς δὲ καὶ ἀπάσας τὰς κατὰ τόπον Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας), καθιστᾷ δὲ αὐτὴν ἱκανὴν νὰ ὑπάρχῃ ἄνευ διακοπῆς, ἀπὸ τῆς συστάσεώς της, ὡς ταμειοῦχος τῆς Χάριτος καὶ ὡς πηγὴ σωτηρίας;

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ πλήρης ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»⁵². Ὁμῶς, ὁ ἄνθρωπος, ἀδύναμος περὶ τὴν Πίστιν ὢν, ἀδυνατεῖ νὰ κατανοήσῃ τὸ μυστήριον τοῦτο καὶ ζητεῖ, ἀμεσώτερον εἰς τὰς αἰσθήσεις του ἐμπίπτοντα, τεκμήρια. Συγκатаβαίνων, ὡς ἐκ τούτου, ὁ Σωτὴρ, παρέσχεν εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς καὶ αἰσθητὰ σημεῖα τῆς συνεχοῦς παρουσίας Του. Ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς, λοιπόν, τὴν

51) **Γ. Κονιδάρη**, Διαδοχὴ Ἀποστόλων (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. 4, στ. 1117· «...εἶναι βεβαίως εὐνόητον διατὴ Ἐκκλησία, λαβοῦσα συνείδησιν τῆς βαρύτητος τοῦ γεγονότος τῆς διαδοχῆς τῶν Ἀποστόλων διὰ τῶν ἐπισκόπων, διὰ τὴν ὑπαρξίν της, δοκιμαζομένης ἐκ τῶν αἰρέσεων...».

52) Ματθ. κη', 20. Ἐφ' ὅσον ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου συνέχει τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα (Ψαλμὸς λβ', 6· «Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν...»), πολὺ περισσότερο προνοεῖ ὑπὲρ τῆς κορωνίδος τῆς δημιουργίας, τοῦ ἀνθρώπου.

δυνατότητα νὰ προσφεύγωμεν ἐπικουρικῶς καὶ εἰς τὴν, ἐπὶ τῆ βάσει ἀπάσης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας μαρτυρουμένην, θεμελιώδη ἀξίαν τῆς Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἐπισημαίνομεν, ἐνταῦθα, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ὁμολογία ἦτο καὶ εἶναι ἀνέκαθεν ὁ ἀποφασιστικὸς παράγων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, ἐφ' οὗ στηρίζεται ὅλος ὁ χριστιανικὸς βίος ἐκάστου πιστοῦ. Εἰδικότερον, τὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος ἄρχεται διὰ τῆς «ἀποταγῆς» τοῦ σατανᾶ καὶ συγχρόνως, διὰ τῆς «συντάξεως» μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἴδου ἡ Ὁμολογία τῆς Πίστεως. Τὸ θαυμαστότερον, ἐν συνεχείᾳ, εἶναι ὅτι στρατιὰ ὀλόκληρος μαρτύρων οὐδόλως ἔσχον τὴν δυνατότητα νὰ βαπτισθοῦν. Ἀπλῶς ὠμολόγησαν, ἐκ βαθέων, τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, μετὰ δὲ ταῦτα ἐμαρτύρησαν δι' αὐτὴν μέχρι θανάτου⁵³. Οἱ τοιοῦτοι, ἀποκλειστικῶς διὰ τῆς Ὁμολογίας των, ἀναγνωρίζονται πανηγυρικῶς ὄχι μόνον ὡς Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ καὶ ὡς μάρτυρες τῆς Πίστεως.

Ὅμως, πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι αἱ εὐεργετικαὶ συνέπειαι τῆς Ὁμολογίας Πίστεως, περὶ ἧς ἐγένετο λόγος, ἀφορᾷ μόνον τοὺς Ὁμολογητὰς ὡς συγκεκριμένα πρόσωπα. Ἀλλὰ, ἔτι σπουδαιότερα εἶναι ἡ Ὁμαδικὴ Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, ἧτις ἀπτοτέρα καὶ αἰσθητῆ καθίσταται ὅταν δημοσίᾳ, ἐνώπιον ὅλης τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως, ἀπαγγέλεται τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως⁵⁴. Εἰδικότερα ἔκφρασις τῆς Ὁμαδικῆς Ὁμολογίας συ-

ντελεῖται ὅταν, οἱ συμπαριστάμενοι κατὰ τὸ μυστήριον τῆς Χειροτονίας ἢ τοῦ Βαπτίσματος πιστοί, ἐκπροσωποῦντες μυστικῶς τὴν τοπικὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινότητα, ἐπικυρώνουν ὡς τοπικὴ Ἐκκλησία⁵⁵ τὴν Ὁμολογίαν ἢ τοῦ ἰδίου τοῦ βαπτιζομένου ἢ τοῦ ἀναδόχου ἀντ' αὐτοῦ. Σημειωτέον ὅτι, προκειμένου περὶ τῆς χειροτονίας, ὁ χειροτονούμενος ὁμολογεῖ ἐνόρκως ὅτι αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ φρουρὸς τῆς ἀνοθεύτου ὁμολογίας τοῦ ποιμνίου του καὶ ὅτι θὰ μεριμνᾷ δι' αὐτὸ ὡς «ὁ ποιμὴν ὁ καλός»⁵⁶. Ἐξ ἄλλου, τὸ ποιμνιον μαρτυρεῖ ὅτι ὁ ὑποψήφιος καὶ ἄξιος τῆς χειροτονίας εἶναι⁵⁷, καὶ ὅτι αὐτὸ ἐδέχθη τὴν Ὁμολογίαν τοῦ ὑποψηφίου ὡς τοπικὴ Ἐκκλησία. Δηλαδή, ἡ Ὁμολογία αὐτὴ ἐδόθη ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὴν ὁποίαν εὐθύνεται ὁ νεοχειροτονούμενος νὰ τηρήσῃ μέχρις θανάτου ἀπαρεγκλίτως.

Ἡ, ὡς ἄνω, ὁμαδικὴ Ὁμολογία, γενικῶς ἢ εἰδικῶς ἀπαγγελλομένη, ἔχει τεραστίαν ἐκκλησιολογικὴν βαρύτητα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ ΝΘ' Κανὼν τῆς Πενθέκτης Συνόδου, ἀπαιτῶν τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ «οὐδαμῶς ἐν εὐκτηρίῳ οἴκῳ ἔνδον οἰκίας τυγχάνοντι». Τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ ὁ Κανὼν, διότι «οἱ μέλλοντες ἀξιουῖσθαι τοῦ... φωτισματος» πρέπει νὰ ἀπολαύσουν «τῆς δωρεᾶς ταύτης», «προσερχόμενοι ταῖς καθολικαῖς Ἐκκλησίαις», ἐκεῖ δηλαδή ὅπου ὑπάρχει ἡ ἐκκλησιαστικὴ σύναξις⁵⁸. Μάλιστα, ὁ Κανὼν, πρὸς ἀπο-

53) Ἀνωμόμου, Μαρτύριον (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. 8, στ. 792-794, ἔθνα ἴδε τὴν βαρύτητα εἰς τὴν Ὁμολογίαν ἣν δίδει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος (Ματθ. ι', 17-18), ἀλλὰ καὶ τὸν μέγαν σεβασμὸν ὃν ἀποδίδει εἰς τὴν Ὁμολογίαν ἢ Ἐκκλησία. Ἐκδήλωσιν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου σεβασμοῦ ἀπηχεῖ ὁ Γ' Κανὼν τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου· «...εἰ δὲ τινές... τῆς ἱερωσύνης ἐκωλύθησαν διὰ τὸ ὀρθῶς φρονεῖν, ἐδικαιώσαμεν...» (Πηδάλιον, σ. 172).

54) Ν. Καβάσιλα, Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἔκδ. «Γρηγ. Παλαμᾶς», Θεσ/νίκη 1979, σ. 134-139 (κεφ. ΚΖ' «Περὶ τῆς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως»). Ὡς πρὸς τὸ «Σύμβολον τῆς Πίστεως» καὶ τὰς, ἱστορικῶς γνωστά, μορφὰς αὐτοῦ, ἴδε Ἰ. Καρμίρη, Σύμβολον Ἀποστολικὸν (Ἄρθρον), ΘΗΕ τ. 11, στ. 522-525· Σ. Λώλη, Σύμβολον Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως (Ἄρθρον), αὐτόθι, στ. 525-528· Σύμβολον Πίστεως, στ. 528-530.

55) Δεδομένου ὅτι μεταξύ, ἔστω καὶ τῶν ἐλαχίστων, ὁ Κύριος ἐγγυᾶται τὴν Παρουσίαν του (Ματθ. ιη', 20· «οὐ γὰρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν»). Ἴδε καὶ Κ. Πολυζωῖδη, Ἐκκλησιαστικὴς Πηγές, 1991, σ. 32-34 (Συνοδικὸς θεσμὸς, Δογματικῆ-Ἐκκλησιολογικῆ θεμελίωσις).

56) Ἰωαν. ι', 11-15.

57) Ν. Μίλας, Τὸ Ἐκκλ. Δίκαιον, σ. 381-382· «... Ἡ πρᾶξις τῆς χειροτονίας αὐτῆς δεόν νὰ τελεσθῇ δημοσίᾳ ἐν τῷ ναῷ παρόντος τοῦ λαοῦ καὶ μαρτυροῦντος ἐὰν ὁ χειροτονούμενος εἰς βαθμὸν τινὰ εἶναι ἄξιος...».

58) Πηδάλιον, σ. 271. Κ. Πολυζωῖδη, Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τῶν αἵρετικῶν καὶ τῆς παρατάξεως τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, §16 (χειρόργ. σ. 39 καὶ ἐξ.). Ἡ μνημόνευσις, ὑπὸ τοῦ Κανόνος, τοῦ «εὐκτηρίου οἴκου» ἀνάγει ὅπωςδήποτε εἰς τὰς κτητορικὰς μονὰς (Τοῦ ἰδίου, Τὸ ἰσχύον περιουσιαστικὸν καθεστῶς τῶν μοναστηρίων, Θεσ/νίκη 1994,

φυγήν τῆς, ἐν ἰδιωτικῷ χώρῳ, τελέσεως τοῦ μυστηρίου, ἐπιβάλλει ἀνάλογα ἐπιτίμια εἰς τοὺς παραβαίνοντας τὴν ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς.

ια') Εἰδικότεραι, ἐκκλησιολογικῆς φύσεως, παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνιχνεύοντες, περαιτέρω, τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, ὅσον εἶναι δυνατὸν εἰς τὸν πεπερασμένης δυνάμεως ἄνθρωπον, ἐπισημαίνομεν καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ὁμολογία, δι' ἧς τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καθίσταται ὁρατὸν, ἐκδηλώνει τὸ βαθύτερον αὐτῆς γνῶρισμα, τὴν **ὀρθὴν πίστιν**. Λέγει σχετικῶς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «*καρδία γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν*»⁵⁹. Αὐτῆς τῆς ὀρθῆς πίστεως (ἣτις μετοχεύεται ἀπὸ τῶν ἐπιμέρους προσώπων εἰς τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν) ἡ συνεκτικὴ δύναμις ἀποδεικνύεται εἰς τὴν συνοχὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος⁶⁰.

σ. 189-193, 350-351) καὶ ναοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιτρέπεται, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως ἢ ἀπόδοσις τοῦ Ναοῦ εἰς τὴν δημοσίαν λατρείαν (Σ. *Τρωϊάννου - Γ. Πουλλῆ*, Ἐκκλ. Δίκαιον, 2002, σ. 418-421, ἔνθα ἴδε σχετικὰ διὰ τὰ ἰσχύοντα εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν). Περιέλευσις εἰς τὴν δημοσίαν λατρείαν εἶναι καὶ ἡ μετάταξις κτητορικῶν ναοῦ, ἀνήκοντος εἰς πιστὸν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., εἰς τὴν κοινὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς [*Κ. Πολυζῶδη*, (Γνωμοδότησις), Ἀρμενόπουλος (Ἐπ. Ἐπετ.) §5(α)].

59) Ρωμ. ι', 10.

60) Τὸ ἐγκώμιον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως περιλαμβάνει ἢ **πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ** (ια', 1-40), εἰς τὴν ὁποίαν Πίστιν εἶναι ἀφιερωμένα τὰ Ἀποστολικά Ἀναγνώσματα καὶ τῆς Δ' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν (Ἐβρ. ια', 24-26, 32-40) καὶ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων (Ἐβρ. ια' 33 - ιβ' 2), ἐξ ὧν καταδεικνύονται ὅτι ἡ Πίστις συνέχει θεμελιωδῶς τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν (βλ. α' καὶ γ' τροπάριον Α' Ὁδῆς Κανόνος Τριωδίου Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας: «...Ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου Χριστὲ καὶ μεγάλη ἡ δύναμις, ὃ τὴν ἡμῶν ὁμόνοιαν... ἐργασάμενος», «*Μεγίστην εὐγεργεσίαν βλέποντες... τὰ δισειῶτα μέλη τοῦ Χριστοῦ συνηγμένα...*»· ἐπίσης β' τροπάριον Η' Ὁδῆς Κανόνος εἰς Ἁγ. Πάντες: «*Τῆς... λαμπρότητος ἐμφορούμενος... θεοὶ χρηματίζεται τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι.*»). Ἴδε καὶ τὸν «*Κανόνα τῆς Ἀληθείας*» τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου, εἰς ὃν πᾶσαι αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι προσέβλεπον (ἔνθ. ἀνωτ., σημ. 46).

Ἡ ὀρθὴ πίστις, ὡς ἐσωτερικὸν γνῶρισμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως, ἐκφράζεται, ὄχι μόνον διὰ τῆς ἐπισήμως ἐκφραζομένης Ὁμολογίας, προσωπικῶς καὶ ὁμαδικῶς. Ἐκφράζεται αὕτη καὶ ἀτύπως, ἀλλ' οὐσιαστικῶς καὶ ὄντολογικῶς, διὰ τῆς ἀτύπως διατυπουμένης ἀνὰ τοὺς αἰῶνας Δογματικῆς Διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας⁶¹.

Τὰ ἐχέγγυα διατηρήσεως ἀπαρατρώτου, ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, τῆς Ὁμολογίας (ὑπὸ τὰς δύο, ὡς ἄνω, μορφάς), παρέχει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Κύριος ὑπὸ τὴν ιδιότητα «*τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἀρχιερέως τῆς Ὁμολογίας ἡμῶν*»⁶². Ἐκ τῆς ἀποστολικῆς αὐτῆς περικοπῆς αἱ ἐξῆς ἀλήθειαι προκύπτουν: α) Ὁ Κύριος, ὡς Θεὸς μεταδίδει τὴν Χάριν Του, καὶ δι' αὐτῆς συντηρεῖ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν αἰῶνα. Ὑπὸ τὴν ἀνθρωπίνην του ιδιότητα ὁ Κύριος καθίσταται καὶ «(ἀρχ)ιερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἐβρ. ε', 6), ἔχων μονίμως καὶ ἀναφαιρέτως τὴν Χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης, δι' ἧς, μονίμως πάλιν, μεσιτεύει μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων πρὸς ἀπολύτρωσιν τούτων. β) Συγχρόνως, Αὐτὸς εἶναι καὶ «ἀρχιερεὺς» εἰδικότερον ὡς πρὸς τὴν «ὁμολογίαν», δηλαδὴ περιβάλλεται καὶ μετὰ τὴν ιδιότητα τοῦ «*ταμείου*» τῆς ὁμολογίας, εἰς τὸν Ὅποιον, ὡς ἐκ πηγῆς, ἀντλεῖ τὴν ὑπόστασίν της καὶ τὴν ἰσχὺν της πᾶσα ὁμολογία τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μελῶν. γ) Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐνταξίς τῆς ιδιότητος τοῦ Κυρίου ὡς ζῶντος προτύπου τῆς Ὁμολογίας, εἰς τὸ Ἀποστολικὸν Ἀνάγνωσμα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως εἰς Ἱεροσόλυμα, τὸν ἐξῆς σκοπὸν ἔχει: *Νὰ τονίζῃ εἰς τοὺς πιστοὺς*

61) *Χρ. Ἀνδρούτσου*, Δογματικὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, 1956, σ. 9· «Ὡς αὐθεντικὸς ἐρμηνεὺς τῆς Ἀποκαλύψεως ἐξηγουμένη αὐθεντικῶς τὴν Γραφὴν καὶ τὴν Παράδοσιν ὑποτυποῖ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου τὴν εἰς σωτηρίαν ἀναγκαίαν ἐν ὅροις καὶ τύποις ἀμετακινήτοις, τοῖς καλουμένοις δόγμασιν...». *P. Ευδοκίμου*, Ἡ Ὀρθοδοξία (κατὰ μτφρ.), 1972, σ. 165· «Στὰ χρόνια τῶν Πατέρων ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἓνα ἀνάβλυσμα ζωῆς τόσο αὐτόδηλο, ὥστε τὸ ζήτημα τοῦ τι εἶναι ἡ Ἐκκλησία μετὰ τὸ μυστήριό της πολὺ λίγο προσφέρεται γιὰ ἓνα τυπικὸ ὀρισμὸν...». σ. 167· «Ἡ Ὁμολογία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως... τοποθετεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐκκλησίας στὸν Παράδεισο... ἢ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται ἔτσι μετὰ τὴν κοινωνία Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων...».

62) Ἐβρ. γ', 14.

ὄλων τῶν αἰῶνων ὅτι ἡ ὀρθὴ Πίστις, ὁ ἀκρογωνιαίος οὗτος λίθος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρέπει πάντοτε νὰ συνοδεύεται καὶ διὰ τῆς δημοσίας διακηρύξεως αὐτῆς.

Διὰ τῆς, μέχρι τοῦδε γενομένης, περιγραφῆς, σαφεστάτη καθίσταται ἡ βαρύτερη τῆς ὁμολογίας διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁφείλομεν ὅμως περαιτέρω, νὰ σημειώσωμεν ὅτι καὶ ἡ Προσευχή, ὡς ἄμεσος ἔκφρασις τῆς ὀρθῆς Πίστεως, ἀπολαμβάνει καὶ αὐτὴ βαρύτητος:

Ὁ Κύριος ἐπεθύμει ὅπως, κατὰ τὴν ἐναγώνιον προσευχὴν Του εἰς τὸν Κῆπον τῆς Γεθσημανῆ, συγκοινωνοῦν Αὐτῷ ἐν τῇ προσευχῇ καὶ οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ⁶³. Χαρακτηριστικά, διὰ τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, παραδείγματα εἶναι πρῶτον: τῶν δεηθέντων εἰς τὸν Κύριον πιστῶν ὅπως θεραπεία τὸν ἀσθενῆ Ἰουδαῖον (ἀδελφόν των)⁶⁴, καὶ δεύτερον τὸ τῶν πιστῶν τῆς πρωτοχριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, οἱ ὅποιοι ἐδεήθησαν «τῷ πνεύματι ζέοντες»⁶⁵ πρὸς στερέωσιν τῆς Ἐκκλησίας⁶⁶.

Αἱ, ἤδη γενόμεναι, ἐπισημάνσεις ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιολογικὴν βαρύτητα τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῆς, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ μαρτυρίαν αὐτῆς, ἀποδεικνύουν καὶ ἐκ τῆς ὀπτικῆς γωνίας τῶν τελευταίων τούτων παρατηρήσεων, τὸ ἀκραιφνὲς τῆς Ὁρθοδόξου μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Ἑλλάδι.

ιβ) Ἡ σύγχρονος ἐκκλησιολογικὴ ἀκτινοβολία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τὴν ὁμαδικὴν ὁμολογίαν, ὡς ἔκφρασιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, βλέπομεν πανηγυρικῶς ἀπαγγελομένην καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῶν

63) Ματθ. κατ', 38-40· «μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ...».

64) Μάρκ. β', 5· «Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι». Πρόκειται περὶ ἀποσπάσματος ἐκ τῆς Β' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν (β' 1-12).

65) Πράξ. ιγ', 25.

66) Πράξ. δ', 24-31· «... καὶ δεηθέντων αὐτῶν ἐσαλεύθη ὁ τόπος ἐν ᾧ ἦσαν συνηγμένοι...». **Κυρίλλου Ἱεροσ.** (ἀγ.), Κατήχησις Ε' §η', ΒΕΠ τ. 39, σ. 83· «Τοσοῦτον δὲ ἔχει δυνάμειος ἡ πίστις, ὥστε οὐ μόνον ὁ πιστεύων σώζεται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι, ἄλλων πιστευσάντων ἐσώθησαν...».

Γ.Ο.Χ. ἐν Ἑλλάδι. Τὰ, ἐπὶ μέρους, πρόσωπα τῶν πιστῶν, οἱ ἀποτεριχίσαντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς κρατούσης ἐκκλησίας λόγῳ τῆς καινοτομίας, ὅλοι ἐν σώματι καὶ ἐν μιᾷ καρδίᾳ, διεκήρυξαν ὅτι ἐμμένουν σταθερῶς προσηλωμένοι εἰς τὴν Ὁμολογίαν τῆς μιᾶς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἱερᾶς Παραδόσεως, οὐδὲν ἀφαιροῦντες ἀπ' αὐτῆς, οὐδὲ προσθέτοντές τι εἰς αὐτήν. Σημειωτέον, ἐπι πλεόν, ὅτι ἡ ὁμαδικὴ αὐτὴ Ὁμολογία συνεχῶς ἀνανεοῦται καὶ ἰσχυρότερον ἀκτινοβολεῖ μετὰ ἀπὸ κάθε διωγμὸν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῆς πιστῶν.

Περὶ τὸν, συνεπῶς, καὶ ἄνευ ἀντικειμένου, καθίσταται τὸ εἰδικότερον ἐρώτημα: πῶς διετηρήθη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τοῦ 1924 ἕως τοῦ 1935, ἀφοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐστερεῖτο αὕτη παντάπασιν Ἐπισκόπων, καὶ πῶς, κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν, ἦτο δυνατόν, ἐκ τῶν ὑστέρων, οἱ ἀναλαμβάνοντες τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τρεῖς ἐπίσκοποι, νὰ θεραπεύσουν τὴν μεσολαβήσασαν περίοδον τῶν ἑνδεκα ἐτῶν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐνδεχομένως νὰ θεωρηθοῦν, κατ' ἀδόκιμον ἰσχυρισμόν, «ἀκέφαλοι».

Δεδομένης, μετὰ ταῦτα, τῆς μνημονευθείσης πανηγυρικῆς διαβεβαιώσεως τοῦ Κυρίου, περὶ τῆς συνεχοῦς παρουσίας Του (ἀνωτ. §10, σ.30), ἀλλὰ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία συνεχῶς ἀνανεώνει καὶ διατηρεῖ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ὁ θεσμὸς τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἔχει κυρίως ἱστορικὴν, δευτερευόντως δὲ ἐκκλησιολογικὴν ἀξίαν.

Ἀνεπιφυλάκτως, λοιπόν, καταλήγομεν εἰς τὸ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, πρῶτην Φλωρίνης, ἔχει πλήρως ἐκκλησιολογικῶς καταξιωθῆ εἰς τὴν ἀπόφασίν του νὰ ἀναλάβῃ, μετὰ τῶν λοιπῶν συνοδικῶν τότε μελῶν τῆς ἄρτι συγκροτηθείσης Ἱερᾶς Συνόδου, τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

(συνεχίζεται)

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

ΙΒ' ΜΕΡΟΣ

Ἐσυνέχισε λοιπὸν ἡ κατάστασις τῆς διαμαρτυρίας μέχρι τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1979, ὅπου μὲ ἐπεσκέφθη ὁ Ἀντώνιος Ἀττικῆς καὶ μοῦ ζήτησε σύμφηφον διὰ νὰ κάμη χειροτονίας Ἀρχιερέων μετὰ τοῦ Καλλίστου. Τοῦ ἀπήντησα ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ δώσω, καὶ αὐτὸ ποὺ θὰ πράξουν εἶναι πραξικόπημα. Μετὰ 2 ἡμέρας ἐχειροτόνησε 8 Ἀρχιερεῖς!

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἔλαβον ἄλλην τροπὴν τὰ πράγματα. Χωρὶς ὅμως νὰ συμμετάσχω εἰς κανενὸς τὴν ἐνέργειαν, διότι ἐθεώρουν ὅτι κανεὶς δὲν ἐμεταχειρίζετο τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας πρὸς οἰκοδομὴν καὶ διόρθωσιν τῶν Πιστῶν καὶ σωτηρίαν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἀντιθέτως μόνον πρὸς ἐκφοβισμόν καὶ πρὸς ἐλπίδα ἐκάστη μερὶς νὰ κερδήσῃ ἰδίαν ὠφέλειαν, ζητοῦσε τὸν λαὸν νὰ τὸν πάρῃ ἐκάστη μὲ τὸ μέρος της, γράφουσα ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία ἢ Μόνη. Ὁ Λαὸς ὅμως ἐκόφεισεν ἀπὸ ἀδιαφορίαν καὶ ἀπόγνωσιν μὴ γνωρίζων τι νὰ πράξῃ.

Εἰς αὐτὸν τὸν κυκεῶνα, ἔγραψα καὶ εἰς τὰς τρεῖς μερίδας, ὑποδεικνύων εἰς ἐκάστην τι ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ μὲ πνεῦμα συμπαθείας καὶ ἀγάπης καὶ λύπης: Νὰ στιγματίσῃ

ἐκάστη τὰς ἐκνόμους πράξεις καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ λάθη τοὺς καὶ νὰ ζητήσῃ οἱ νὰ ἐνωθῶν κἄν τε μὲ τὴν ἀκριβειαν, κἄν τε μὲ τὴν οἰκονομίαν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος μὲ ἐκάλεσε διὰ μέσου τοῦ Ἱερέως Κασσιανοῦ νὰ ὑπάγω εἰς Ἑλλάδα, διὰ νὰ συναντηθοῦμε διὰ νὰ ἴδωμεν ποῖος καὶ πῶς θὰ κάμη τὴν ἀρχὴν πρῶτος.

«Λειβαδία, 27.4.79.

Σεβασμιώτατε, Χριστὸς Ἀνέστη.

Ἐπικαλούμενος τὰς ἀγίας εὐχὰς Σας, ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν Σας.

Ἐλαβα τὰ ἐντυπα καὶ τὴν ἐπιστολὴν Σας καὶ τὰ ἐμελέτησα. Δὲν διαφωνῶ σὲ κανένα ἀπολύτως σημεῖο. Γι' αὐτὸ καὶ συνάντησα τὸν Ἀρχ/πο Αὐξέντιο καὶ συζήτησα σχετικῶς μαζί του. Καὶ ὁ Ἀρχ/πος ἔχει ἀπόλυτα ταυτότητα μὲ τὶς ἀπόψεις σας². Σκεφθήκατε κατόπιν “πῶς πρέπει νὰ προχωρήσωμεν”, ὅπως γράφετε καὶ ἡ ἀγιωσύνη Σας; Ὁ Μακαριώτατος ἐκφράζει τὴν γνώμην νὰ κάμετε θυσία ἀγάπης καὶ νὰ ῥηῆτε στὴν Ἀθήνα γιὰ προσωπικὴ συνάντησι μαζί του. Ἄν ἐπιθυμεῖτε νὰ παραμείνῃ μυστικὸ τὸ ταξίδι σας, θὰ παραμείνῃ. Μόνον γράψτε μου πότε θὰ ῥηῆτε γιὰ νὰ σᾶς περιμένουμε στὸ ἀεροδρόμιο.

1) Ἀληθῶς ἄξιον θαυμασμοῦ καὶ ἀπορίας, πῶς ὁ Ἀττικῆς Ἀντώνιος ποὺ μέχρι καὶ τὸ 1978 ἦτο τὸ «πρωτοπαλλήκαρον» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου καὶ εἰς τὰς φιλενωτικὰς μετὰ τοῦ Κιτίου Ἐπιφανίου συννεοήσεις, πῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπλανήθη τόσο πολύ, ὥστε νὰ πρωτοστατήσῃ ἐκεῖνος τοῦ ἐπαράτου καὶ ἀνεπαναλήπτου σχίσματος τοῦ 1979, τοῦ τόσα ἀνεπανόρθωτα κακὰ συσσωρεύσαντος εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα!!

2) Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος ὄντως εἶχε πάντοτε φιλενωτικὰς διαθέσεις, εἰδικὰ ὅταν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔβλεπε ἀνιδιοτέλεια καὶ εἰλικρίνεια ἐν Χριστῷ, ὅπως ἐν προκειμένῳ μὲ τὸν μακαριστὸν κ. Ἐπιφάνιον. Ἐκείνην δὲ τὴν ἐποχὴν, ἦτο ἀπορημένος καὶ ἐξαντλημένος πνευματικὰ ἀπὸ τὴν ξαφνικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐπαράτου σχίσματος...

Ἐπὶ τέλους κάποιοι θὰ πρέπει νὰ κάνουν τὴν ἀρχὴ γιὰ τὴ θεάρεστη ἔνωσι. Καὶ ἂν οἱ ὑπόλοιποι δὲν ἀκολουθήσουν, τότε θὰ ἔχουν μεγαλύτερη εὐθύνη ἀπέναντι στὸν Θεό, γιατί ἄφησαν τὴν εὐκαιρίαν ἀνεκμετάλλευτη.

Ἀπεκδεχόμενος δι' ὑμῶν τὴν Χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἐν Τριάδι Ἁγίου Θεοῦ, διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

Ἱερομ. Κασσιανός.»

Ἀπηντήσαμεν διὰ τῶν ἐξῆς:

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

5.5.1979 (Π.Ο.Η.)

Πανοσιώτατε π. Κασσιανέ,
Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἔλαβα τὴν ἀπὸ 27.4.79 ὑμετ. ἐπιστολὴν καὶ μελετήσας ταύτην ἠὲ χαρίστησα καὶ ἐδόξασα τὸν Θεὸν τὸν εὐλογοῦντα καὶ φωτίζοντα ὑμᾶς. Ἡὲ χαριστήθηκα ὅπου γράφετε ὅτι συμφωνᾶτε ἀπόλυτα μετὰ τὰ ἔντυπα ποὺ σᾶς ἔστειλα: αὐτὸ σημαίνει ὅτι προστίθεσθε ἀκόμη ἓνας ἐργάτης ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Γ.Ο.Χ., καὶ συνεπῶς εἴσθε ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὸν λόγον σας νὰ ἐργασθῆτε μαζί μας, χωρὶς ἰδιοτελείας καὶ ἀνεπηρέαστα. Οὕτως ὥστε τὸ ἔργον μας καὶ ὁ σκοπὸς μας νὰ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι ἡ σκοπιμότης τῶν ἀνθρώπων.

Ἐμπόδια θὰ ὑπάρξουν ἐκατέρωθεν. Ὅταν ὅμως ἡ ἐνέργειά μας εἶναι ἀγνή, εἶναι ἀληθινή, εἶναι ἐν ταπεινοφροσύνῃ, εἶναι ἐν ἀγάπῃ τοῦ πλησίον μας, εἶναι ἐνηρμονισμένη ἐκ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἐκκλίνουσα εἰς ὑπερβολὰς ἢ καταφρονησεις, τότε ὁ Θεὸς θὰ πορευθῆ ἔμπροσθεν ἡμῶν, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀπαντήσουν στὴν παρουσίαν Αὐτοῦ.

3) Τὰ αὐτὰ βεβαίως ἰσχύουν καὶ διὰ σήμερον πολὺ περισσότερον, ὅπου δυστυχῶς αἱ δικαιοδοσίαι-συνοδικὰ σχήματα εἶναι ὑπερδιπλάσια τῶν τριῶν, δυστυχῶς.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἐξακολουθῶ νὰ ὑψῶνω τὴν σημαίαν τῆς συναντήσεως ὄλων τῶν Γ.Ο.Χ. πρὸς μελέτην καὶ σύσκεψιν καὶ εἰς μίαν κατὰ Θεὸν ἔνωσιν. Νὰ παραδεχθῶμεν τὰ λάθη καὶ νὰ χαράξωμεν κοινὴν γραμμὴν σύμφωνον τοῖς Ἱ. Κανόσι, τοὺς ὁποίους τόσο πολὺ παρέβησαν ὅλαι αἱ μερίδες τῶν Γ.Ο.Χ. Διὰ τοῦτο ἐτιμωρήθησαν ἅπαντες οὐκ ὀλίγον μετὰ τὰς διαιρέσεις. Ἐγίναμε χλεύη τῶν ἐχθρῶν μας καὶ θλίψις τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων³. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ταπεινωθῆ πρῶτος καὶ θὰ γίνῃ ἀφορμὴ τῆς ἐνώσεως, θὰ ἔχει καὶ τὸν μεγαλύτερον μισθόν, καὶ πλῆθος ἁμαρτιῶν θέλει καλύψῃ, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν.

Λάβε θάρρος, ἀδελφέ, καὶ γίνου διαπύρισιος κήρυξ ὡς ἔπραξα καὶ ἐγώ, ἀψηφῶντας ἀπειλὰς καὶ ἐπιθέσεις ἐκ τῶν οἰκείων, ἀποβλέποντας ἀμερόληπτα εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Χάρηκα ποὺ γράφεις ὅτι συνομίλησες μετὰ τὸν Ἀρχ. Αὐξέντιον καὶ ὅτι ἔχει ἀπόλυτον ταυτότητα μετὰ τὰς ἀπόψεις μου, καὶ ἐκφράζει τὴν γνώμην νὰ κάμω θυσίαν καὶ νὰ “ἔλθω εἰς Ἀθήνας, καί, ἐὰν ἐπιθυμῶ, νὰ μείνῃ μυστικά”. Κάμω ὅμως μίαν ἐρώτησιν: Τὶ τὸν ἐμποδίζει νὰ ἔγραφε ὁ ἴδιος καὶ νὰ ἐκφράσῃ ὁ ἴδιος τὰς ἀπόψεις του, ὅπως πράττω καὶ ἐγώ; Ἐγὼ τοῦ ἔγραψα μόνις ἔγινε τὸ πραξικόπημα εἰς τοὺς κόλπους του. Τὸ ἐγνώριζα (ἡμ)ἔρες πρὶν γίνῃ, δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ τὰ ματαιώσω παρ' ὄλον ποὺ τὸ ἡμπόδισα. Ὁ (Θεὸς) ὅμως ἐπέτρεψε διὰ λόγους ποὺ Αὐτὸς γνωρίζει, καὶ ἀκόμη ἐὰν δὲν διορθωθῶμεν καὶ (ἄλλα) θὰ συναντήσωμεν.

(Θεοῦ) θέλοντος, θὰ ἀποφασίσω νὰ κάμω μίαν ἐπίσκεψιν εἰς Ἑλλάδα φανερὰ καὶ ἐν ἡμέρᾳ - (ὅπως) λέγει ὁ Κύριος: “Περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε... καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῷ φωτὶ οὐ μὴ (προ)σκοφῆ... ἐν νυκτὶ ὁ κλέπτῃς πορευέται”. Ἐγὼ λοιπὸν δὲν πηγαίνω νὰ κλέψω, ἀλλὰ νὰ φανερώσω τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν σωτηρίαν. Ὅχι μόνον ἐκεῖνον νὰ συναντήσω ὅταν ἔλθω, ἀλλὰ καὶ τοὺς πραξικοπηματίας καὶ τοὺς κατηγορησαντάς με ἀδελφούς· δὲν θὰ μεροληπτήσω

4) Ἐντὸς παρενθέσεων προσθέτομεν κατ' εἰκασίαν μικρὰς συλλαβὰς ἢ λέξεις, αἱ ὁποῖαι λόγῳ φθορᾶς χάρτου λείπουν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

εἰς κανένα, διότι ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη φανεροῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ ζητεῖ τὴν θεραπείαν διὰ τῆς συγγνώμης. Ἐγὼ ἐὰν εὐρεθῶ ἔνοχος, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ συντρίψω τὸν ἑαυτὸν μου μέχρις ἐσχάτου τῆς γῆς, ἕως ὅτου ἐπέλθῃ ἡ θεραπεία. Ἔτσι θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα τὸ ἴδιον νὰ ἀπαιτήσω καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐὰν ἐπαγγέλλονται ἐκπρόσωποι καὶ δούλοι τοῦ ταπεινωθέντος καὶ σταυρωθέντος Σωτῆρος ἡμῶν. Ὅσον τὸ νὰ μὲ ὑποδεχθῆτε εἰς τὸ ἀεροδρόμιον, εὐχαριστῶ καὶ μὲ ὑποχρεώνει ἡ ἀγάπη σας. Ἀλλὰ ἔμαθα νὰ ταξιθεύω ἀνεπίσημα καὶ ἀθέατα, διὰ νὰ ἐξουσιάζω τὰ διαβήματά μου. Μόνον ἐὰν ἔχεις τηλέφωνον, στείλει μου τὸν ἀριθμὸν, ὅταν ἔλθω εἰς Ἀθῆνας νὰ σᾶς τηλεφωνήσω, ὅταν θὰ πρέπει⁵. Συστράτευε, Πατέρα μου, ὅσους δύνασαι περισσότερον εἰς τὸν ἀγνὸν αὐτὸν σκοπὸν· δὲν ὑπάρχει καλλίτερος στίβος ἀπὸ αὐτόν. Πολλὰ θέλω νὰ γράψω, ἀλλὰ ἄς κάμω ὑπομονήν, ὁ ἀγνὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ στεναίξει, καὶ ὁ στεναγμὸς του θὰ κρίνει τοὺς Ποιμένας του διὰ τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐλάχιστος ἐν Κυρίῳ εὐχέτης
Ὁ Μητροπολίτης Κιτίου
Ἐπιφάνιος.»

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας μοῦ ἔγραψε ἐκ μέρους τῆς Συνόδου νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἑλλάδα καὶ λάβω μέρος εἰς τὴν Σύνοδον μετὰ τὴν Πεντηκοστήν τοῦ 1979. Παρ' ὅλον ποῦ μὲ ἱκανοποίησε ἡ ἔκφρασις τῆς ἐπιστολῆς καὶ εἶχα ἀποφασίση νὰ ἐπήγαινα εἰς Ἑλλάδα ἀργότερον, ἀπάντησα διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς:

5) Ἀναγινώσκοντες καὶ κρίνοντες τὰς σκέψεις καὶ ἐνεργείας τοῦ μακαριστοῦ κ. Ἐπιφανίου μετὰ 30 ἔτη, ὅπως ὁ ἴδιος εἰς τὰ κείμενά του τὰς παρουσιάζει, εἰλικρινὰ θαυμάζομεν τὴν εἰς ἅπαντα εὐθυκρισίαν, προσοχὴν, ἀνιδιοτέλειαν, ταπεινώσιν, παρηρησίαν καὶ ἔμμετρον ζῆλον ἐν διακρίσει! Ἐνεκα τῶν ὁποίων καὶ ὁ Δίκαιος Θεὸς τοῦ ἔχάρισε τέλος ὅσιακὸν καὶ ἀπόηχον μνήμης ἀγαθῆς...

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

Ἄρ. Πρωτοκόλλου: 142

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἀνδρέαν

Διὰ Ἰ. Σύνοδον Ἱεραρχίας
Περὶ προσκλήσεώς μου καὶ ἐλεύσεώς μου
ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Συνόδῳ.

Μακαριώτατε, Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος.
Ἔλαβον τὴν ἀπὸ 10^η Ἀπριλ. 1979 ὑμετ.
ἐπιστολήν, δι' ἧς ἐκφράζετε τὰ τόσον ἀγνὰ
καὶ ἀγαθὰ καὶ μεστὰ ἀγάπης αἰσθήματα πάντων τῶν Ἀγ. ἀδελφῶν Ἱεραρχῶν ποὺ ἐξετέθησαν ἐν Συνόδῳ ὑπὲρ ἐμοῦ, διὰ τὸν λόγον τῆς 2έτους ἀπουσίας μου ἐκ τῶν συνεδριάσεων. Ἀνέθεσαν δὲ ὑμετ. Μακαριότητι ὅπως ἐνεργήσητε καὶ καλέσητε καὶ μὲ πείσῃ ὅπως προσέλθω ὅσον τὸ δυνατόν συντόμως ἐν Ἑλλάδι, καὶ μετὰσχῶ διαφόρων συνεδριάσεων Ἱεραρχῶν καὶ Ἱερατικῶν Συνεδριῶν.

Μακαριώτατε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀποφανθῶ ὅπως αἰσθάνομαι καὶ ἐγώ, ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος. Ὅταν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σας διήλθον ἀστραπιαία πολλοὶ λογισμοὶ καὶ σκέψεις καὶ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐγνώριζα ποῖα νὰ προσεταιρισθῶ, διότι ἦτο σύμμικτα, τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὰ θεϊκά. Τὰ μὲν ἀνθρώπινα ὠραῖα καὶ κολακευτικά καὶ εὐκολοαπόδεκτα, μὲ πολλὴν ὠραιότητα καὶ κολακείαν, φιλαδελφίαν καὶ ἀγάπην παρουσιάζοντα, καὶ δάκρυα προξενοῦντα. Τὰ δὲ θεϊκὰ ἀδυσόπητα ἄκαμπτα, ἀμετάβλητα καὶ ἐπίμονα. Τὸ ἐρώτημα· τί νὰ ἐπραττα; Νὰ σᾶς συγχαρῶ; Νὰ σᾶς κρίνω; Νὰ σᾶς ἐπαινέσω; Νὰ σᾶς οἰκτήρω; Νὰ σᾶς χειροκροτήσω; Νὰ σᾶς καταφρονήσω; Ἡ νὰ σπεύσω νὰ ἀσπασθῶ ὑμᾶς ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει; Οὐδένα ἐξ ὄλων αὐτῶν Μακαριώτατε ἠδυνήθην νὰ προσεταιρισθῶ. Διὰ τὰ ἐξῆς: Ἐν πρώτοις προσεπάθησα νὰ προσδῶσω δικαίαν ἀνταμοιβήν, ὡς ἀπὸ Θεοῦ ἐπιτραπεῖσαν κάθε ἐνεργείαν κατ' ἐμοῦ, πρὸς θεραπείαν τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ ταπεινώσιν τῆς καρδίας μου. Διὰ (τοῦτο) καὶ ὑπέμεινα· ἀνάμεινα 2 ἔτη, μὴ διαμαρτυρόμενος δημοσίως ὡς ἠδυνάμην,

ἐκτὸς ἐλαχί(στων) κατ' ἀνάγκην ὑπαγορευμένων, πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ὠφέλειαν. Ἔτσι ἔφυγαν ὅλοι οἱ κ(; _), ἀφίσαντες πρὸς ἐμὲ τὴν θλίψιν τῶν ἁμαρτιῶν μου. Ἐμεινε ὁμως ἓνας ὄρθιος, ὁ τῆς (δικαι)ωσύνης, συνομιλῶν μετὰ τῆς ἀληθείας, στυγεροὶ καὶ ἀνυποχώρητοι καὶ ὡς δικασταὶ ἀπ(ροσωπόληπτοι)· ἔχοντες τόσην ἀγάπην καὶ δικαιώμενοι ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀδελφοῦ των, εἰς χεῖρας των εἶναι ἢ διόρθωσις. Αὐταὶ αἱ χεῖρες ποὺ ἔφεραν τὴν ἀπομάκρυνσιν, μετὸν ἴδιον τρόπον καὶ τύπον νὰ φέρουν τὴν ἐπανόρθωσιν. Τίς δύναται, Μακαριώτατε, νὰ ἀντισταθῇ εἰς τοιοῦτον δικαστήν; Πῶς νὰ τοῦ ἀρπάσω τὴν κρίσιν καὶ νὰ τὸν ἐκθρονίσω, καὶ ποῖον τότε νὰ θέσω ἐπὶ τοῦ θρόνου του; Αὐτός, εἶναι λέγει ἐκ Θεοῦ θεϊκός, ἐγὼ τὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω; Ἡ καὶ εἰς ὑμᾶς πῶς νὰ ἀπαντήσω; Τὰ ἀπὸ Θεοῦ ἢ τὰ ἀπὸ ἀνθρώπου; Θὰ προτιμήσω λοιπόν, ἐφ' ὅσον 2 ἔτη τὰ ἀπὸ Θεοῦ δὲν ἔγιναν, καὶ τώρα καλοῦμαι πρὸς συνεδριάσιν κ.λ.π. “καὶ ὅλα θὰ διορθωθῶν διὰ τῆς παρουσίας μου”, ἃς γίνουν τὰ ἀνθρώπινα· δηλ. ἐφ' ὅσον ἐπὶ 2 ἔτη δὲν ἐκρίθη ἀξιὸς διορθώσεως, καὶ ἡ παρουσία μου εἰς οὐδὲν θὰ συνεργήσῃ πρὸς τὴν κατὰ Θεὸν διόρθωσιν, προτιμῶ λοιπὸν κατὰ τὰ εἰς χεῖρας σας στοιχεῖα τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ, νὰ χωρήσετε εἰς ὅσα οἱ ἄνθρωποι εὐχαριστοῦνται. Ἄλλωστε δὲν βλέπω τὸν λόγον διατὶ λυπᾶσθε, ὅσον ὑμεῖς, ὅσον οἱ Ἅγιοι Ἀδελφοὶ ἀπὸ τῆς ἀπουσίας μου. Ἄλλωστε ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἐπιδιώξις τῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1977 δὲν ἦτο αὐτός; Δυοῖν θάτερον: ἡ ἐπετεύχθη ὁ σκοπὸς ἐπιδιώξεως καὶ πρέπει νὰ χαίρεσθε διὰ τὰ ἐπιτεύγματα, ἢ ἐπταίσατε εἰς Θεὸν καὶ εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, καί, ἐὰν θέλετε, δύνασθε νὰ τὸ ἐπανορθώσετε. Τότε καὶ ἄκοντά με θέλετε ἐπαναφέρειν εἰς τὰς συνεδριάσεις, ὅταν τὸ καλῆ ἢ ἀνάγκη. Τώρα οὐδεμίαν ἀνάγκην διαβλέπω. Καὶ ὅταν με συναντήσετε θὰ με βρῆτε εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον ποὺ με ἀφήσατε, καὶ θὰ ἀπορήσετε διὰ τὴν ἐπιμονήν μου. Τελειώνοντας, ὀφείλω νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅτι εἰς χεῖρας σας εὐρίσκεται κάθε λύσις, καὶ ὅποιαν θέλετε ἐνεργεῖτε. Ὀφείλω νὰ εὐχαριστήσω ὅλους τοὺς Ἁγ. Ἀδελφοὺς διὰ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης των. Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά, ἔστω καὶ μετὰ 2 ἔτη καθυστέρησιν. Ἄλλὰ καὶ ἐὰν ἀκόμη πάρη ἄλλο ἓνα διὰ νὰ δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὴν παροῦσαν, οὔτε καὶ

τότε εἶναι ἀργά, ἐκτὸς ἐὰν φθάσωμεν τὴν 12ην, ὅπου ἕκαστος θέλει πληρωθῆ καθὸ ἡργάσθη.

Οὔτε ἀπορρίπτω τὴν πρόσκλησιν, οὔτε σπεύδω γοργῶ τῷ ποδί, ὡς ἔπραττα ἢ ὡς θὰ ἔπραττα πρὶν δοκιμάσω τὴν τόσην σας ἀγάπην, ἥτις σᾶς ἐμποδίζει τὴν ἐπανόρθωσιν πρὸς τὴν δικαιοσύνην... Ἐνώπιόν σας ἔχετε δύο δικαιοσύνας: τὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀνθρώπινον. Μετὰ ἀγάπην, καὶ ἐὰν κρίνετε, πέστε καλυμμένη (sic) ἀπὸ ὑπερηφάνειαν.

Προσπίπτω εἰς ἓνα ἕκαστον ὑμῶν ἀσπαζόμενος τοὺς πόδας ὑμῶν.

Ἐλάχιστος ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς σας.

Τὴν εὐχὴν σας.

† Ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος.»

Σημείωσις «Ο.Π.Σ.»:

Ἐνταῦθα ὀλοκληρώνεται (προφανῶς, κάπως ἀπότομα καὶ ἀπροσδόκητα) ἡ παροῦσα μελέτη τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κιτίου κ. Ἐπιφανίου, τὴν δημοσίευσιν τῆς ὁποίας ἐκκινήσαμεν ἀπὸ τὸ τεῦχος Σεπτεμβρίου-Ὀκτωβρίου 2006 (πρὸ ἀκριβῶς δύο ἐτῶν), ἐκπληρώνοντας τὴν ἀρχῆθεν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν τοῦ συγγραφέως πρὸς τὸν παραλήπτην αὐτῆς, τὸν μακαριστὸν Γέροντα Δαμασκηνὸν Μοναχὸν τῆς ἐρήμου τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὀρει Σκήτεως τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Σκοπὸς μας εἶναι δέ, ὅπως εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος, ἀνακεφαλαιώνοντας τὰ δημοσιεύματα, ἀναπτύξωμεν ἓναν ἐπίλογον-ὑπενθύμισιν τῶν κυριωτέρων σημείων καὶ σκοπῶν συγγραφῆς τῆς παρούσης μελέτης, ὡς ταῦτα ἐξ αὐτῆς ἀβιάστως προκύπτουν.

Διὰ συνεισφορὰν εἰς τὰς οικονομικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, ὀλοθύμως ἀνταπεκρίθησαν οἱ κάτωθι:

Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος	400€
Ἱ.Ν. Ἀγ. Κωνσταντίνου & Ἑλένης Βασιλικῶν	250€
Ἀρχιμανδρίτης Νικοφόρος Νάσσο	100€
κ. Νικόλαος Μυλιώνης / Λάρισα	20€
κ. Νικόλαος / Λαμία	20€

ΤΟ ΣΩΜΑΤΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΥ

Μὲ πηχιαίους καὶ στομφώδεις τίτλους ὅπως: «Θὰ δοῦν τὴν Δημιουργία», «Τὸ Σωματιδίον τοῦ Θεοῦ κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο», «Ἡ Μεγάλη Ἐκρηξη στὴ Γενεὴ» καὶ ἄλλους παρομοίους, ὑπεδέχθησαν τὰ μέσα ἐνημερώσεως τὸ περίφημον πείραμα τοῦ CERN εἰς τὴν Γε-

ὑπὸ κ. Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου

νεύην, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἀπαντήσῃ —ὑποτίθεται— εἰς τὰ θεμελιώδη ἐρωτήματα τῶν ἐπιστημόνων, σχετικῶς μὲ τὴν σύστασιν τῆς ὕλης καὶ τὴν γέννησιν τοῦ σύμπαντος.

Διὰ τὸ πείραμα αὐτό, ὅπου ἐδαπανήθησαν ἄνω τῶν τριῶν δισεκατομμυρίων εὐρώ (μάλιστα ἡ ἀσθενὴς οικονομικῶς πατρίς μας, συνέβαλεν εἰς τὸ ποσὸν αὐτὸ μὲ συμμετοχὴν τοῦ 1,7%), ἔχει δημιουργηθεῖ μέγας θόρυβος σχετικῶς μὲ τοὺς πιθανοὺς κινδύνους (φανταστικὸς ἢ ἀληθινός), οἱ ὁποῖοι ἐνδέχεται νὰ προκύψουν, καὶ τὸ κυριώτερον· οὐδεὶς κατάλαβε τὸν οὐσιαστικὸν λόγον καὶ τὴν ἀκριβῆ σημασίαν ὅλου αὐτοῦ τοῦ κολοσσιαίου ἐγχειρήματος! Κύριοι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ἄγνοιαν αὐτὴν εἶναι πρωτίστως οἱ «ἐμπορικοὶ»-ιδιωτικοὶ τηλεοπτικοὶ σταθμοί, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν παγίαν αὐτῶν τακτικὴν, ἐφρόντισαν νὰ ἀποπροσανατολίσουν τελείως τὸν κόσμον, παρουσιάζοντες τὸ ὅλον ζήτημα ὡς μίαν... μεταφυσικὴν ἀναζήτησιν, ἢ ὁποία θὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ! Οὕτως, ἀντὶ νὰ ἀναθέσουν τὴν παρουσίαν τοῦ θέματος εἰς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας διὰ μίαν ὅσον τὸ δυνατόν ἐκλαίκευμένην ἐξήγησιν τοῦ πειράματος, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν «ἔστησαν» τηλεοπτικὰς δίκας, καλῶντες τὴν «Ἐκκλησίαν» νὰ... ἀπολογηθῇ, διὰ τὸ ἐὰν φοβᾶται τὰς ὁποίας ἀποκαλύψεις θὰ ἔλθουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σχετικῶς μὲ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ! Τὸ «γειαῖσου Γιάννη, κουκιὰ σπέρνω» ἀκούγεται περισσότερον λογικὸν ἀπὸ τὰς ἀπιθάνους ἀσυναρτησίας αἱ ὁποῖαι ἐξεστομίζοντο μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ... φωτὸς ὑπὸ διαφόρων ἀδαῶν... «εἰδημόνων». Μάλιστα, περιήγοντο τοὺς τηλεοπτικοὺς σταθμοὺς δίκην λαϊκῆς ἀγορᾶς, προσπαθῶντες νὰ πείσουν τοὺς ἀνυποψίαστους τηλεθεατὰς διὰ τὴν «συνταρακτικὴν σημασίαν τοῦ μεγαλειώδους πειράματος», τὸ ὁποῖον -κατ' αὐτοὺς- θὰ ἀποδείξῃ τὴν... ἀνυπαρξίαν τοῦ μόνου καὶ ἀληθοῦς Θεοῦ Δημιουργοῦ, καὶ θὰ καταρακώσῃ τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας!

Οὕτως, οἱ δυστυχεῖς τηλεθεαταὶ ἔμειναν παραπληροφορημένοι, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐφρόντισεν νὰ εἴπῃ εἰς αὐτοὺς τὴν πλήρη ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδή ὁ μέγας ἐπιταχυντὴς ἀδρονίων LHC (Large Hadron Collider) τοῦ ἐρευνητικοῦ κέντρου στοιχειωδῶν σωματιδίων (CERN) εἰς τὴν Ἑλβετίαν, θὰ ἐπαναλάβῃ ἀπλῶς, δι' ἄπειρον φοράν, ἓνα πείραμα ποὺ ἐνδιαφέρει καὶ ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς τὴν ἔρευναν εἰς τὸν τομέαν τῆς Φυσικῆς Ὑψηλῶν Ἐνεργειῶν· ἓνα πείραμα δηλαδή, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ συγκεκριμένου ἐπιταχυντοῦ LHC, θὰ διελευκάνῃ τὴν προέλευσιν τῆς μάζης τῶν σωματιδίων ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἡ ὕλη ἢ ὁποία μᾶς περιβάλλει, βάσει πάντοτε τῶν διαφόρων ἐπικρατουσῶν θεωριῶν διὰ τὰ στοιχειώδη σωματίδια, γνωστῶν ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον· «Πρότυπον Μοντέλο». Ἡ πειραματικὴ ἐπιβεβαίωσις τοῦ πιθανοῦ μηχανισμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον ἀποκτοῦν μάζαν τὰ ὑλικά σωματίδια, δηλαδή ὁ μηχανισμὸς Higgs, εἶναι ἡ βασικὴ ἀποστολὴ τοῦ LHC¹. Συνεπῶς, τὸ ζήτημα ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς τοὺς Φυσικοὺς καὶ μόνον αὐτούς! Ὅλος δὲ ὁ θόρυβος καὶ ἡ τηλεοπτικὴ ὑστερία ἐδημιουργήθη διὰ λόγους ἐντυπώσεων καὶ προέρχονται —κυριολεκτικῶς— ἐκ τοῦ πονηροῦ, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ μὲ τὴν περίπτωσιν τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἡ περίπτωσις ἄπτεται ἀποκλειστικῶς τῆς νομικῆς ἐπιστήμης.

Ἦτο πασιφανὴς ἡ προσπάθεια νὰ προβληθῇ τὸ πείραμα τοῦ CERN ὡσάν μίαν ἀκόμη πλευρὰ τῆς ὑποτιθεμένης διαμάχης «ἐπιστήμης-χριστιανικῆς πίστεως», κάτι τὸ ὑποῖον δὲν ὑφίστατο **ποτέ** εἰς τὴν πραγματικότητα· τὸ ἐντελῶς ἀντίθετον μάλιστα θὰ ἠμπορούσαμε νὰ ὑποθέσωμεν, ἀφοῦ ἡ χριστιανικὴ πίστις, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία, ἀποδεικνύεται ἐν τῇ ἱστορικῇ διαδρομῇ αὐτῆς, φίλη καὶ ἀρωγὸς τῶν ἐπιστημῶν. Ὁ περίφημος παιδαγωγικὸς λόγος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τοὺς νέους· «...ὅπως ἂν ἐξ ἑλλήνων ὠφελοῖντο λόγων», ἀποτελεῖ λαμπρὰν διαχρονικὴν ἐπιτομὴν τῆς σχέσεως Ἐκκλησίας-Ἐπιστήμης, καὶ εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ οἰκοδομήθη ἡ ἀπαθὴς καὶ δημιουργικὴ συνεργασία τῶν δύο χώρων. Ἐνδεικτικὴ αὐτοῦ τοῦ

1) Βλ. Ἀ. Βαρβολάκου, Δρ. Φυσικῆς Ὑψηλῶν Ἐνεργειῶν, Ἄρθρον, εἰς περιοδ. «ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ» τ. 4, Δεκ. 2000.

γεγονότος τυγχάνει ή περίπτωσης τής φημισμένης Μονής του Στουδίου (463-1453), ή οποία διέθετε τεραστίαν βιβλιοθήκην, ιδιαιτέρως δέ κατά την εποχήν του Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου, ό οποίος ήτο μέγας φίλος των επιστημών και επιθυμούσε διά τους μοναχούς να κατέχουν «πᾶν εἶδος ἐπιστήμης», ὥστε ό καθείς ἐξ αὐτῶν να εἶναι «καρπὸς πέπειρος καὶ χρήσιμος». Ἡ δὲ Ἱερὰ Μονὴ εἶχεν ἀποβῆ μέγα πνευματικὸν κέντρον καὶ θεματοφύλαξ τῆς ἀνθρωπίνου γνώσεως, διαθέτουσα ιδιαίτερον βιβλιογραφικὸν ἐργαστήριον (ἀφοῦ ή τυπογραφία δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη) καὶ συγκεντρῶν οὖσα τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Μάλιστα ὑπῆρχε μεγάλη μέριμνα διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἀντιγράφων, καθότι ἴσχυον κανονισμοὶ αὐστηρότατοι, μὲ ποινὰς διὰ τυχὸν παραλείψεις ἢ προσθήκας ἐκ μέρους τῶν καλλιγράφων ἀντιγραφῶν².

Ἡ τεραστία προσφορὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Βυζαντίου εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον. «Ὁ ρόλος τοῦ Βυζαντίου εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐπιστημῶν καὶ ιδιαιτέρως τῶν μαθηματικῶν καὶ ἀστρονομίας εἶναι σημαντικὸς», ἐπισημαίνει καὶ ό Ἄγγλος ἱστορικὸς Dampier εἰς τὸ βιβλίον του «A History of Science». Ὁ ἐπίσκοπος Κυρήνης Συνέσιος (370-413) ἠσχολήθη ιδιαιτέρως μὲ τὴν Ἀστρονομίαν καὶ τὴν Φυσικὴν, κατεσκεύασεν δὲ ἀστρολάβον διὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῆς θέσεως τῶν ἀστέρων. Ὁ κορυφαῖος δὲ θεολόγος καὶ μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ἅγιος Ἰωάννης ό Δαμασκηνός, ἦτο γνώστης τῆς Ἀστρονομίας καὶ πολέμιος — ἐκτὸς τῶν αἰρετικῶν — καὶ τῶν ἀστρολόγων καὶ μάντεων· ὅπως ἐπίσης καὶ ό Μέγας Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (820-891), ὑπῆρξεν κορυφαῖος θεολόγος ἀλλὰ καὶ φιλόλογος, φιλόσοφος, μαθηματικὸς, γεωγράφος, ἀρχαιολόγος καὶ ἰατρός. Μάλιστα, ἡ ἀναγέννησις τῶν μαθηματικῶν εἰς τὴν Δύσιν, ὠφείλεται εἰς τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Λέοντα τὸν Μαθηματικὸν (ἤκμασεν κατὰ τὸν 9^ο αἰῶνα), ό οποίος — ὡς πρύτανις τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως — ἐξέδωκεν περὶ τὸ 830 τὴν τελευταίαν ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους ἔκδοσιν τῶν «Ἀπάντων» τοῦ Ἀρχιμήδους, καὶ εἶναι αὐτός, ό οποίος ἐπινόησεν τὰ γράμματα διὰ τὰς ἀλγεβρικὰς πράξεις, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ό Μητροπολίτης Καισαρείας Ἀρέθας· ἐπινόησιν τὴν ὁποίαν ἐπανέλαβεν μετὰ ἀπὸ 750 ἔτη καὶ ό Γάλλος μαθηματικὸς Viète

(1540-1603). Ἡ «Ἀνωτέρα Σχολὴ Θετικῶν Ἐπιστημῶν» τῆς Τραπεζοῦντος τοῦ Πόντου, ή οποία ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἀνθησιν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1204-1461, ἐλειτούργει κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν ναὸν τῆς Μονῆς τοῦ Αγίου Εὐγενίου καὶ κατόπιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Αγίας Σοφίας· διέθετε δὲ ἀστεροσκοπεῖον καὶ ἐδίδαξαν εἰς αὐτὴν κληρικοί, ἀναδεικνύοντες αὐτὴν σπουδαῖον κέντρον καλλιιεργείας τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν³.

Τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἠκολούθησεν καὶ ή Δύσις, ἀφοῦ τὰ πρῶτα καὶ κορυφαῖα πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης προέκυψαν ἐκ τῶν μοναστηριακῶν σχολῶν, ὅπως τὸ περίφημον Καίμπριτζ (Cambridge University), τοῦ ὁποίου ή ἴδρυσις, κατ' ἄλλους μὲν ἀνάγεται εἰς τὴν εποχήν τοῦ Βασιλέως Ἀρθούρου (ΣΤ' αἰ.), κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὸν ΙΒ' αἰ· τῆς δὲ Ὁξφόρδης (Oxford University) εἰς τὸν ΙΒ' αἰ. ἐπίσης. Παρατηρεῖ καὶ ό μέγας ἱστορικὸς W. Durant: «Ὅταν ἐτελείωσαν οἱ σκοτεινοὶ αἰῶνες (σ.σ. διὰ τὴν Δύσιν), ή Ἐκκλησία ἦτο ἐκεῖνη ή οποία ἔκτισε τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰς γοτθικὰς μητροπόλεις, παρέχουσα ἐστὶαν εἰς τὴν διάνοιαν ὅπως καὶ εἰς τὴν εὐλάβειαν τῶν ἀνθρώπων. Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς, οἱ σχολαστικοὶ φιλοσόφοι ἀνεπέωσαν τὴν ἀρχαίαν ἀπόπειραν, να ἐρμηνεύσουν τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν καὶ τὸ ἀνθρώπινον πεπρωμένον μὲ τὴν λογικὴν... Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν περισσότερον ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον θεσμὸν ή Εὐρώπη ὀφείλει τὴν ἀναβίωσιν τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν Δύσιν»⁴. Ὁ Γερμανὸς θεολόγος A. Harnack ἐπισημαίνει ὅτι: «Τέχνη, ποίησις καὶ ἐπιστήμη, εὐρῆκαν τὴν θεραπείαν των εἰς τὰ μοναστήρια· αὐταὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς χώρας μας ἀποτελοῦσι κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τοῦ μοναχικοῦ βίου». Ὁ δὲ μέγας Ἄγγλος μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος Ἄλφρεντ Χουάιτχεντ (1861-1947) λέγει, ὅτι εἰς τὴν Δύσιν τὸ ἔργον τῶν ἁγίων Βενεδίκτου καὶ Μ. Γρηγορίου συνέβαλε εἰς τὴν δημιουργίαν «ἐπιστημονικῆς νοστοροπίας», ή οποία ἀπετέλεσεν τὴν ἀπαρχὴν τῆς πρακτικῆς ἐπιστήμης⁵.

Ὁ μῦθος τῆς δῆθεν ἀντιπαλότητος Ἐκκλησίας-Ἐπιστήμης εἶναι κυρίως προῖον τῆς μανιχαϊκῆς μωρίας καὶ διαστροφῆς τοῦ σατανοκινήτου Μασονισμοῦ, ό οποίος ἐμπότισεν τὴν οἰκουμένην μὲ αὐτὸ τὸ ψεῦδος. Εἰς τὸ ἄκρως

3) Ν. Π. Βασιλειάδης, ἔνθ. ἀν., σελ. 107.

4) W. Durant, «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ», σελ. 12.

5) Ν. Π. Βασιλειάδης, ἔνθ. ἀν., σελ. 114-115.

2) Ν. Π. Βασιλειάδης, Ἡ χριστιανικὴ πίστις εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ἐπιστήμης», σελ. 112.

ἀποκαλυπτικὸν βιβλίον τοῦ Leo Taxil · «Τὰ μυστήρια τῶν Μασόνων» (1887), πληροφοροῦμεθα αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης «προσευχῆς εἰς τὸν Ἑωσφόρον», ὅπου —μεταξὺ ἄλλων— λέγει τὰ ἐξῆς ἐκπληκτικά: «Ἐλθέ ὦ Ἑωσφόρε ἐλθέ! Σὺ τὸν ὅποιον οἱ ἱερεῖς ἐσυκοφάντησαν! Σὺ τὸν ὅποιον οἱ Βασιλεῖς κατεδίκασαν! Ἐλθέ!»... καὶ κατωτέρω: «Σὺ δὲ ὦ Ἀδωνάη (σ.σ. ἐννοοῦν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν οἱ δυστυχεῖς) Θεέ ἄρπαξ, Θεέ ἄδικε, σὲ ἀπαρνούμεθα! **Μισεῖς τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλ' ἡμεῖς ἀπεκτίσαμεν αὐτὴν εἰς πείσμα σου. Μισεῖς τὴν Εὐτυχίαν, ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τῆς Ἐπιστήμης θὰ τὴν κερδίσωμεν εἰς πείσμα σου!** Ἐκαστῆ τῶν προόδων μας εἶναι θρίαμβος ὑπὸ τὴν ὁποίαν κατασυντρίβεται ἡ θεότης σου!»⁶... Βεβαίως, ἓνας ἰσχυρότατος παράγων, ὁ ὁποῖος ἠὺνόησεν τὴν «ἔχθραν» τῆς ἐπιστήμης πρὸς τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, ἦτο ἐξόχως ὁ ἐπάρατος Παπισμός, ὁ ὁποῖος —ἔχων τὴν παράφρονα ἀξίωσιν νὰ κατέχη μόνος αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀποφαίνεται ἐπὶ παντὸς ἐπιστητοῦ— ἤλθεν εἰς ἀνοικτὴν σύγκρουσιν μετὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, κυρίως κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, εἰς τὴν ἐποχὴν δηλαδὴ ὅπου ἦνθησεν ἡ κλασικὴ Φυσικὴ, καὶ δὲν ἐδίστασεν νὰ στείλῃ —παρ' ὀλίγον— εἰς τὴν πυρὰν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως τὸν κορυφαῖον ἴσως ἐπιστήμονα ὄλων τῶν ἐποχῶν, τὸν Γαλιλαῖο (εἰς τὰ 1616)! Μάλιστα ἦτο ἡ παπικὴ τυραννία αὐτὴ, ἡ ὁποία προεκάλεσεν ὡς ἀντίδρασιν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ λεγομένου «ἐπιστημολογικοῦ ἀθεϊσμοῦ», τοῦ ὁποίου βασικὸν προῖον ἦτο ἡ «θεωρία τῆς Ἐξελίξεως» τοῦ Καρόλου Δαρβίνου· μία θεωρία, τῆς ὁποίας ὅμως, ὅλως περιέργως, ἴχνη καὶ σπέρματα, ἐντοπιζόμεν εἰς τὸ «θυσσαυροφυλάκον» πάσης βλασφημίας, τὸ ἐβραϊκὸν Ταλμούδ! Συγκεκριμένως, ὁ W. Durant εἰς τὸ βιβλίον του «Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ» ἀναδημοσιεύει τὰ ἐξῆς ἐκ τοῦ Ταλμούδ: «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κατάγονται ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, ἐν τούτοις, ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη με οὐρὰν ὅπως τὰ ζῶα, καὶ μέχρι τῆς γενεᾶς τοῦ Ἐνώχ τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζαν μετὰ τῶν πιθήκων (βλ. Berexhit Rabbah on Gen. XXIII 9)»(!!!). «Ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω» κατὰ τὴν προτροπὴν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου!

Ἡ συνέχεια εἶναι βεβαίως γνωστὴ· ὁ Μαρξισμὸς ἐταύτισεν ὑπούλως τὴν ἀθεΐαν μετὰ τὴν ἐπιστήμην, καὶ ἡ «ἐπιστήμη εἰς τὰς χεῖρας των ἐχρεωκόπησεν» κατὰ τὴν μοιραίαν ἔκφρασιν

τοῦ F. Brunetiere⁷. Ὁ Μαρξισμὸς προσεπάθησεν νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν μετὰ τὴν πίστιν εἰς τὴν ἐπιστήμην· καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ καλούμενος «κοινωνιολογικὸς ἀθεϊσμός», ὁ ὁποῖος —ἐνῶ ἔδειξεν νὰ ἐκμηδενίζετο μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ (1989)— μετενσαρκώθη εἰς τὸν φιλελεύθερον ἀγνωστικισμὸν τῆς παγκοσμιοποιήσεως, μετὰ ὅλας τὰς ὀλεθρίους διὰ τὴν ἀνθρωπότητα συνεπειάς, ἀφοῦ ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ἔχει περᾶσει πλέον εἰς τὰς χεῖρας τῶν οικονομικῶν κολοσσῶν καὶ ἔχει τεθεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σκοτεινῶν ἰδιοτελῶν συμφερόντων, παραμένοντας στάσιμη, διὰ νὰ μὴν εἴπωμεν μάλιστα ὅτι ὀπισθοδρομεῖ ἐπικινδύνως!

Μιᾶς ὀπισθοδρομήσεως μετὰ ποικίλας, φρικτὰς ὄψεις· ἀπὸ τὰ ὄπλα μαζικῆς καταστροφῆς ἕως τὰ ἠλεκτρονικὰ τσίπ ἐλέγχου προϊόντων καὶ ἀνθρώπων, ἢ μᾶλλον, ἀνθρώπων ὡς προϊόντων, καὶ τὸ περίφημον πείραμα τοῦ CERN, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ μίαν κραυγαλέαν πρόκλησιν κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς καὶ εὐαισθησίας. 10.000 καὶ πλέον ἐπιστήμονες ἐργάζονται ἀόκνως διὰ κάποιον —ἀσαφὴ καὶ ἀκατανόητον εἰς τὸ κοινὸν ἄνθρωπον— σκοπὸν, ἀδιαφορῶντες διὰ τὰ σοβαρὰ ὑπαρκτὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα συσσωρεύονται διαρκῶς (ἀσθένειαι, ρύπανσις τοῦ περιβάλλοντος, διαταραχαὶ τοῦ κλίματος, καταστροφὴ παγκοσμίου οἰκονομικοῦ συστήματος, καὶ ὦν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς), κοιμώμενοι μακαρίως ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ὀμφαλοσκοπίαν τῆς αὐταρεσκειᾶς των, ὥστε νὰ καταντοῦν ὑποχέτρια τοῦ παγκοσμίου συστήματος ἐξουσίας. Ἴσως, εἰς τελικὴν ἀνάλυσιν, τὸ πείραμα αὐτὸ νὰ ἀποσκοπῇ οὐσιαστικῶς εἰς τὴν ἐξεύρεσιν ἐνὸς νέου ὑπερόπλου —ὅπως συνέβη ἐξ ἄλλου καὶ μετὰ τὴν διάσπασιν τοῦ ἀτόμου— ἢ ἀκόμη χειρότερον, διὰ τὴν ἀνάδειξιν ἐνὸς νέου «θεοῦ», ἐνὸς «κβαντικοῦ Θεοῦ», ὡσὰν αὐτόν, ὁ ὁποῖος κρύπτεται ὀπισθεν τῆς σκοτεινῆς ὀνομασίας «σωματίδιον τοῦ Θεοῦ»⁸! Διότι ὁ μόνος «θεός», ὁ ὁποῖος δύναται νὰ κρύπτεται ὀπίσω ἀπὸ τὴν «δυσκάθεκτον Ἵβριν» τοῦ πειράματος τοῦ CERN, εἶναι τὸ «θηρίον, τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς Ἀβύσσου». Δι' αὐτό, ἄλλωστε, τὸ σκοτεινὸν τοῦτο ἐγχείρημα δὲν γίνεται εἰς τὰ 150 μέτρα ὑπὸ τὴν γῆν; Κύριος οἶδεν!

7) N. Π. Βασιλειάδης, ἐνθ. ἀν.

8) Πράγματι, ἀπὸ κάποιους σκοτεινοὺς κύκλους ἡ κβαντομηχανικὴ τείνει νὰ ἀναδειχθῇ εἰς νέαν θρησκείαν μετὰ ἔντονα στοιχεῖα Βουδισμού, Ταοισμού, κ.ἄ. (βλ. σχετικῶς, περιοδ. «FOCUS», Ὀκτώβριος 2008).

6) Leo Taxil, «Τὰ μυστήρια τῶν Μασόνων», σελ. 373-374.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΣΥΜΑΝΤΙΚΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ «ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ»

Ἐν πρώτοις θὰ παραθέσωμεν δύο κύρια ἀποσπάσματα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου, ἔπειτα δὲ θὰ διαπιστώσωμεν ἐὰν ταῦτα συμφωνοῦν μεταξύ των.

Ἀπόσπασμα 1ον:

«Τέλος ἐγένετο δεκτὸν ὑφ' ὄλων ὅτι δὲν νοεῖται νὰ ὁμολογῇ τις ὅτι οἱ Νεοημερολογίται εἶναι σχισματοαιρετικοί, ἀλλ' ὁ ἴδιος νὰ ἔχη τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν παρὰ Νεοημερολογιτῶν ἢ Παλαιοημερολογιτῶν κοινωνούντων μετὰ τῶν Νεοημερολογιτῶν-Οἰκουμενιστῶν.» (βλ. «Ὁρθόδοξος Πνοή», φ. 181 [Μαΐου-Ἰουνίου 2008], σελ. 208).

Ἀπόσπασμα 2ον:

«...ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ὁμολογίας-Ἐκκλησιολογίας ἐξητάσθη καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι κατὰ τὸ 1949 ἐν Μονάχῳ τῆς Γερμανίας, ἐχειροτόνησαν εἰς Ἐπίσκοπον τὸν Ἱερέα Βασίλειον Λέου, ἤδη λαβόντα τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ μετωνομασθέντα εἰς Βίκτωρα. Ἐπ' αὐτοῦ προέκυψεν ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς Σεραφεῖμ, Στέφανος καὶ Φίλιππος, οἱ ὅποιοι τὸ 1949 ἐχειροτόνησαν εἰς Ἐπίσκοπον τὸν Βίκτωρα, ἦσαν παλαιοημερολογίται ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ, χωρὶς ἀπὸ τὰ μέχρι σήμερον ὑπάρχοντα ντοκουμέντα νὰ προκύπτῃ σαφῶς, ἐὰν εἶχον καὶ ἐκήρυσσον, καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν, τὴν ἀπολύτως καθαρὰν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν.

Ἐπ' αὐτοῦ ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, ὅσα ἐν τῇ εἰρημένῃ ΑΠΟΦΑΝΣΕΙ διετυπώθησαν, ὡς καὶ ἡ σχετικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ὅστις ἀποφαίνεται: “Ἐκζητήσωμεν τοίνυν καὶ πολυπραγμονήσωμεν, παρ' οὗ ὀφείλομεν κοινωνῆσαι, εἰ τὴν πίστιν ὁμολογοῖ ὀρθήν, εἰ μὴ χρήμασι κεχειροτόνηται, εἰ μὴ τι ἄλλο τῶν κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ὑποπτεομένων καὶ ἠκουσμένων σφαλερῶν ἀληθές. Εἰ δὲ ὅτι τὴν χειροτονίαν καταγομένην ἔχει ἀπὸ τοῦ δεῖνος, εἴτε ἐξ αἰρετικοῦ εἴτε ἐκ χρηματοχειροτονήτου, αὐτὸς δὲ οὔτε αἰρετικός, οὔτε ἐν γνώσει ἐκ χρηματολήπτου εἴτουν Σιμωνιανοῦ κεχειροτονημένος, ὁμολογοῖ δὲ ὁμως τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, τὴν τε πίστιν φυλάττειν καὶ τοὺς κανόνας ἀπαρাত্রώτους, τοὺς τε κατ' ἀμφο-

τέρα παρατετραμμένους ἀποβαλλόμενος, οὐδεὶς ἡμῖν λόγος ἀποχῆς πρὸς αὐτόν· ἀκατάγνωστος γὰρ ὁ τοιοῦτος κατὰ τοὺς προδεδηλωμένους ἀγίους, καὶ δι' αὐτῶν κατὰ πάντας”...

ΘΘΕΝ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝ:

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ τὴν ἐν ἔτει 1949 χειροτονίαν τοῦ πρώτου Ἐπισκόπου τῆς Γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, Βίκτωρος Λέου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν (χειροτονίαν) ἔχει σήμερον τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν ἢ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας. Ὡσαύτως ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ, ἦτοι, λόγῳ τοῦ διωγμοῦ καὶ μὴ ὑπάρχοντος ἐτέρου Ὁρθόδοξου Ἐπισκόπου, καθ' ὑπέρβασιν τῆς Κανονικῆς τάξεως ὑπὸ μόνου τοῦ Ἐπισκόπου Βίκτωρος Λέου, χειροτονίαν εἰς Ἐπίσκοπον τοῦ ἀγιορείτου Ἱερομονάχου Νήφωνος, (1967), καθὼς καὶ τὰς ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Νήφωνος μετὰ τὸ σύμφηφον τοῦ Ἐπισκόπου Βίκτωρος τελεσθεῖσας χειροτονίας τῶν Ἐπισκόπων Κλήμεντος, Κασσιανοῦ καὶ Γεροντίου, ὡς Κανονικάς, Ὁρθόδοξους καὶ Ἐγκύρους. Ὅθεν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἔνωσιν καὶ κοινωνίαν ἐν τῷ κοινῷ Ἁγίῳ Ποτηρίῳ μετὰ τῆς ἐν Ρουμανίᾳ Γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας θεωροῦμεν ὄχι μόνον ΑΚΩΛΥΤΟΝ, ἀλλὰ καὶ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗΝ.» (βλ. αὐτόθι, σελ. 209).

Τὰ ἀνωτέρω ἀποσπάσματα ἀνήκουν εἰς τὴν ἀπὸ 1/14-4-2008 «πρᾶξιν-ἀπόφασιν» τῆς αὐτοοριζομένης ὡς «Μητροπολιτικῆς Ἱεραῆς Συνόδου» τοῦ Ματθαίου Ἐπισκόπου «Μεσογαίας» κ. Κηρύκου, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετείχον ὁ ἴδιος καὶ τέσσαρες Ἱερεῖς!

Ἀκόμα καὶ μία ἀπλή ἀνάγνωσις τῶν δύο ἀνωτέρω ἀποσπασμάτων τῆς ἰδίας ἀποφάσεως φανερῶναι ὅτι ταῦτα ἀλληλοαναιροῦνται, καὶ ἀδυνατεῖ ὁ νηφαλιῶς ἀναγινώσκων νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ὑπογράφουν καὶ τὰ δύο εἰς τὸ ἴδιον ἐγγράφον!

Εἰς τὸ πρῶτον δηλώνουν, ὅτι δὲν δέχονται ὅποιον ἔχει «Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν παρὰ Νεοημερολογιτῶν, ἢ Παλαιοημερολογιτῶν κοινωνούντων μετὰ τῶν Νεοημε-

ρολογιτῶν-Οίκουμενιστῶν», ἀκόμη καὶ ἂν ὁ ἴδιος ἔχει νῦν ὀρθὴν ὁμολογίαν.

Εἰς τὸ δεύτερον, **προβάλλουν ὡς κριτήριον ἐπὶ τούτου καὶ ἀποδέχονται τελικῶς** τὴν διατυπωμένην, εἰς μίαν ἐπιστολὴν (ποιῶν, πότε καὶ ἐπὶ ποίου θέματος; Δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ μελετήσουν, πρᾶγμα ὅπερ ἀποτελεῖ καίριον σφάλμα ἐκτιμήσεως τῆς Ἱστορίας!...) τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, γνώμην τοῦ ἐν λόγῳ Ἁγίου, ὅτι δὲν **χρειάζεται νὰ ἐξετάζωμεν ἐὰν ὁ τάδε Ἱερωμένος εἶναι χειροτονημένος ἀπὸ αἰρετικὸν ἢ Σιμωνιακόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀρκεῖ ἀπλᾶ καὶ μόνον ἡ ὀρθὴ ὁμολογία του**, ἡ ὁποία ἐὰν εἶναι νῦν γνησία καὶ ὀρθόδοξος, «ἀκατάγνωστος ὁ τοιοῦτος»!

Ἴδου τὸ παράδοξον: **Ἀρχικῶς κηρῦσσουν ὅτι ἡ ὁμολογία εἶναι ἀνεπαρκής, ἐὰν νῦν ὀρθῶς ὁ ὁμολογῶν ἔχει χειροτονηθεῖ ἀπὸ σχισματοαιρετικούς, ἔπειτα ὁμως χρησιμοθηρεύοντες κατὰ τὸ δοκοῦν τοὺς ὡς ἄνω λόγους τοῦ Ἁγίου¹, αὐτοαναιροῦνται ὑποστηρίζοντες ἔξαφνα, ὅτι δὲν ἔχει σημασία ἀπὸ ποῦ ἔλκει τὴν χειροτονίαν του ἕκαστος! Διατί;**

Διότι ἀδυνατοῦν νὰ δικαιολογήσουν μὲ ἄλλον τρόπον τὴν ἐπισημασθεὶς καὶ προβληματικὴν χειροτονίαν τοῦ ρηθέντος Ἐπισκόπου Βίκτωρος, ὁ ὁποῖος, καθὼς πολλοὶ γνωρίζομεν, οὔτε ὁ ἴδιος ἦτο κατὰ πάντα γνήσιος Ὀρθόδοξος (δὲν ὑπάρχουν σαφεῖς καὶ ἀρκεταὶ ἀποδείξεις), οὔτε — καθὼς καὶ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν — οἱ χειροτονήσαντες αὐτὸν (αὐτοτιτλοφορούμενοι «Αὐτόνομοι») ἦσαν γνήσιοι Ὀρθόδοξοι!!

Οἱ δὲ σημερινοὶ δύο Ρουμάνοι Ἐπίσκοποι, μὲ τοὺς ὁποίους πανηγυρικῶς ἠνώθη ὁ κ. Κήρυκος, ἔλκουν ἐξ αὐτῶν τὴν χειροτονίαν των, μάλιστα δὲ καὶ δύο φορὰς εἰς Ἐπίσκοπος ἐχειροτόνησεν ἀντικανονικῶς

1) Ἀποτελεῖ ἀντικείμενον εἰδικῆς μελέτης ἡ ἀπαιτήτος ἐξέτασις τὸ πότε, ἐπὶ ποίου θέματος, κατὰ ποίαν περίστασιν καὶ διατί διετύπωσεν ὁ Ἁγιος Θεόδωρος τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα ἐν γένει εἶναι ἀντίθετα μὲ τὰ ὀριζόμενα ἀπὸ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης θέλει Ὀρθόδοξον καὶ Κανονικὴν ἐξέτασιν, κατὰ πόσον ἔχουν τὴν ἐξουσίαν εἰς Ἐπίσκοπος καὶ ὀλίγοι Ἱερεῖς νὰ ἀποφαίνονται κυριαρχικῶς «ἐν Συνόδῳ» περὶ τῆς ἐγκυρότητος ὀλοκλήρου σειρᾶς ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν! Πρᾶγμα μᾶλλον πρωτάκουστον διὰ τὴν σύνολον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν!

ἔναν, ὡς καὶ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν (ὁ Βίκτωρ τὸν Νήφωνα καὶ ὁ Νήφων τὸν Κλήμεντα)! (βλ. αὐτόθι, ὡς ἄνω, σελ. 203).

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος πρὸ ἀρκετῶν ἤδη ἐτῶν ἤλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς δύο Ρουμάνους Ἐπισκόπους καὶ ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ προβλήματα αὐτά. Ἡ ἔνωσις ὁμως μετ' αὐτῶν ἐκρίθη ἀδύνατος, ὅχι μόνον λόγῳ τῶν ἀνωτέρω δυσκόλως λυόμενων Κανονικῶν προβλημάτων, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ἰδιαιτέρως στενῆς-ἀντιφατικῆς Ἐκκλησιολογικῆς ἐρμηνείας των, παρόλον ὅτι οὐδέποτε ἐζήτησαν τὴν ἐπίσημον Ὁμολογίαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Σημειωθεῖτω ἐπίσης καὶ τὸ ἐξῆς σημαντικόν: Διὰ τοὺς ἰδίους ἀκριβῶς λόγους καὶ ὁ ἴδιος ὁ μακαριστὸς Ἐπίσκοπος Σουτσεάβα κ. Κοσμάς (διὰ τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Σεβ/τος κ. Κήρυκος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ὁμολογοῦν καὶ γράφουν εἰς τὴν «Ὀρθόδοξον Πνοήν», ὅτι ἦτο ἀληθῶς ἕνας γνήσιος ζηλωτὴς καὶ ὁμολογητὴς Ἐπίσκοπος - βλ. αὐτόθι, σελ. 198-199), ἀφοῦ ἀπὸ τὸ ἔτος 1992 διέκοψεν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῆς Συνόδου τοῦ ἐν Ρουμανίᾳ Ἀρχιεπισκόπου κ. Βλασίου (διαδόχου τοῦ ὁμολογητοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Γλυκερίου), ἐπὶ ἔτη πολλὰ δὲν ἤλθεν εἰς ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ὡς ἄνω εἰρημένων δύο Ἐπισκόπων Κασσιανοῦ καὶ Γεροντίου, ἀλλὰ ἡ ἀναζήτησις του δι' ἑτέρους κατὰ τὸ δυνατόν ἀμέμπτους Ὀρθόδοξους Ἐπισκόπους μὲ καθαρὰν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν καὶ Διαδοχὴν, τὸν ὠδήγησεν ἐκτὸς Ρουμανίας, καὶ — ἐν τέλει — ἠνώθη μετὰ τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀποφεύγοντας χαρακτηριστικᾶς τὴν μικρὰν ὁμάδα τῶν Ἐπισκόπων Κασσιανοῦ καὶ Γεροντίου.

Ἐν προκειμένῳ, παρόλον ὅτι γνωρίζομεν ὅτι θὰ προκαλέσωμεν πάλιν τὰς βαρεῖας, χυδαίας, μισαδέλφους καὶ ὑβριστικὰς ἐκρήξεις τῆς ὁμάδος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Κηρύκου — ἡ ὁποία κατακρίνει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα (πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ της!) ὡς μὴ Ὀρθόδοξους — δὲν δυνάμεθα νὰ μὴν ἐπισημάνωμεν μίαν τραγικὴν ἀλήθειαν, πρὸς ἐνημέρωσιν τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου καὶ προβολὴν τῆς ἀληθινῆς πραγματικότητος:

Ἡ Ἐραχὴ
ῥήματός
καὶ
πολλῆς
συνέσεως

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Παραθέτομεν τὸν κάτωθι διάλογον μεταξὺ Νεοημερολογιτῶν ἱερέων, ὅπως παρουσιάζει αὐτὸν ὁ Ἱερωνυμικὸς Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημος, εἰς τὸ περιοδικόν του «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» (φ. 215, 16-10-2007). Ὅταν κατατίθενται τοιαῦται μαρτυρίαι ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, τί νὰ εἴπωμεν καὶ νὰ σχολιάσωμεν ἡμεῖς;

« - Παπα-Γιάννη, μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσεις τὸ πείσμα τοῦ Χριστοδούλου, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ Μαιάμι, νὰ ἀμνηστεύει, νὰ προστατεύει καὶ νὰ προάγει τοὺς ὁμοφυλοφίλους ρασοφόρους; Ἄνθρωποι σπουδασμένοι καὶ ἀσπούδαστοι, ἀξιωματοῦχοι καὶ ἀπλοὶ πολῖτες, μὲ στριμώχουν καθημερινά, μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Φιλικά, Παπα-Γιώργης.

- Νὰ σέ ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ Παπα-Γιώργη γιὰ τοὺς Γ.Ο.Χ.

Καλὰ ἐμεῖς πάσχουμε ἀπὸ πολλά, καὶ ὅπως λέει ἡ παροιμία “κόρακας κοράκου μάτι δὲν βγάζει”, ἀλλὰ ἔχουμε ἐλευθερία λόγου. Ὅμως θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσεις, γιὰτί οἱ Γ.Ο.Χ. τῆς συνόδου τῶν Χρυσοστομικῶν, ξαναχειροτονοῦν τοὺς κληρικοὺς τῶν ἄλλων παρατάξεων καὶ τὰ μυστήριά των τὰ θεωροῦν ἄκυρα, ἐνῶ δέχονται τὰ μυστήριά μας ὡς ἔγκυρα, καὶ οἱ πιστοὶ μας κοινωνοῦν ἀκωλύτως εἰς πολλοὺς ναοὺς των; Καθαιροῦν ὅποιον τολμήσει νὰ τοὺς ἐλέγξει καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήριά του. Πιστεύουν πολλὰ φορὲς κακοδοξίαι καὶ ἀγωνίζονται μόνον

γιὰ τὶς 13 ἡμέρες. Μάλιστα ἀγωνίζονται νὰ μὴν καταχωροῦνται στὰ Ληξιαρχεῖα τὰ μυστήρια τῶν ἄλλων Γ.Ο.Χ., ἐνῶ διὰ τὰ ἰδικὰ μας δὲν προβληματίζονται. Σὲ ἐρωτῶ νὰ μοῦ πεῖς, πῶς βλέπεις αὐτοὺς τοὺς Γ.Ο.Χ.: εἶναι λογικοὶ ἄνθρωποι;

Φιλικά, Παπα-Γιάννης.

- Ἀπάντησις Παπα-Γιώργη:

Ὁρισμένοι εἶναι ἀγωνιστές, οἱ περισσότεροι ὅμως εἶναι πλανημένοι, καὶ ψευτοζηλωτές»!!!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΥ ΤΟΥ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος μας ἐδημοσιεύσαμε (σελ. 848) ἐπιστολὴν τοῦ συνεργάτου μας κ. Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου πρὸς τὴν γνωστὴν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος», εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ὡς ἄνω διεμαρτυρήθη διὰ χρῆσιν καὶ ἀναδημοσίευσιν εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» τῶν περισσοτέρων σημείων τοῦ ἀρθρου του: «Ἡ ψευδελίγραφος οἰκολογία καὶ ἡ ἀληθὴς τοῦ Εὐαγγελίου» (βλ. «Ο.Π.Σ.», φ. 71, σελ. 772-775), ὑπὸ τὸ ὄνομα ὅμως ἑτέρου ἀρθρογράφου, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ κλοπὴν πνευματικῆς ἰδιοκτησίας. Ὁ ἐν λόγῳ ἀρθρογράφος τοῦ «Ὁρθ. Τύπου» κ. Νικόλαος Σαββόπουλος (Θεολόγος-Καθηγητής) μᾶς ἀπήντησε διὰ τῶν ἐξῆς:

«Κύριε Διευθυντά,

Ὁ Ὁρθόδοξος Πατερικὸς Λόγος ποὺ παρουσιάζεται τόσο θαυμάσια ἀπὸ τὶς στήλες τοῦ περιοδικοῦ σας, εἶναι πρὸς πάντα ὠφέλιμος, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς σωτηρίαν. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀναπαραγωγή του στὸ ἄρθρο μου στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο» θεωρῶ ὅτι εἶναι πρᾶξις σωτήριος καὶ ἱεραποστολική. Γιὰτί δηλαδὴ οἱ αἰρετικοὶ νὰ ἀναπαράγουν καὶ νὰ γίνονται πολλαπλασιασταὶ μηνυμάτων πλάνης, καὶ ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι νὰ μὴ ἀναπαράγουμε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν πλούσιον πατερικὸν λόγον ποὺ κατέχουμε;

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ πατρῶου-γνησίου ἡμερολογίου τὸν προσφέρουν πάντοτε καθαρὸν, γνήσιον, ἀκαινοτόμητον, κρυστάλλινον πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν. Γι' αὐτὸ ἡ παράθεσις λόγων τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Μεγάλου Φωτίου (Ἀμφιλόχεια), Ἁγίου Νικοδήμου, Ἁγίου Μητροφάνους, Ἁγίου Θεοφυλά-

κτου, Ἁγίου Οἰκουμενίου, Ἁγίου Κοσμά ἀπὸ ἄρθρον τοῦ ἀγαπητοῦ ἀγιογράφου Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου, τὴν θεωρῶ ὀρθόδοξον ἐνέργεια. Ὅμοιως καὶ ἐγὼ τὰ ἄρθρα μου τὰ προσφέρω **ἐλεύθερα** στοὺς ἀναγνώστας νὰ τὰ χρησιμοποιοῦσιν πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Ἐνθυμοῦμαι μακαριστὸν ἀγωνιστὴν, τοῦ πατρῶου καὶ γνησίου ἑορτολογίου, ποῦ μοῦ ἔλεγε τὰ ἐξῆς: «Σὲ κοινούς ὀρθοδόξους ἀγῶνας εἴμαστε μαζί μιὰ ψυχὴ, μιὰ γροθιά».

Τέλος τὸ περιοδικὸ «**Τρίτο Μάτι**» εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ «ἀποκρυφιστικὰ» περιοδικὰ ποῦ δηλητηριάζουν τὸν ὀρθόδοξο χῶρο καὶ τροφοδοτοῦν «τις αἰρέσεις καὶ τὴν παραθρησκείαν», ὅπως ἀναφέρει εἰς τὰ ἔργα του ὁ μακαριστὸς π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος.

Μετὰ τιμῆς,

Νικόλαος Γ. Σαββόπουλος

Θεολόγος-καθηγητῆς»

(βλ. «Ο.Τ.», φ. 1751/26-9-2008, σελ. 5)

Πρὸς τὸν ἀγαπητὸν κ. Ν. Σαββόπουλον ἀπαντῶμεν, ὅτι καὶ ἡμεῖς καὶ ἅπαντες οἱ ἐν ἡμῖν ἀρθρογραφοῦντες καὶ ἀπαξάπαντες οἱ ἀγαπῶντες τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὁμοίως ἀφιλοκερδῶς καὶ ἐλευθέρως προσφέρομεν τὰ ἄρθρα καὶ τὸν κόπον τῶν μελετῶν μας πρὸς χρησιμοποίησιν ὑφ' ἐτέρων ἀδελφῶν, ὁμοιοπονοῦντων καὶ ὁμοιοαγαπῶντων. Πλήν, ἡ στοιχειώδης δημοσιογραφικὴ δεοντολογία, τὴν ὁποίαν ἐννοεῖται ὅτι ἐφαρμόζει πᾶς ὁ ἀπτόμενος γραφίδος, ἀπαιτεῖ ὅπως πάντοτε ἀναφέρεται καὶ «ὁ πατὴρ τοῦ λόγου», ἦτοι ὁ πρῶτος συλλέξας, συναρμόσας καὶ δημοσιεύσας, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἕτεροι «κλέπτουν» πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν· «κλέπτουν» ὁμως «κλοπὴν» χρηστὴν καὶ ἀγαθὴν, ἐφόσον ἀναφέρουν καθηκόντως καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου πονήσαντος, τοῦτο δὲ ποιοῦν πρὸς διάδοσιν τοῦ Ὀρθοδόξου καὶ Πατερικοῦ λόγου. Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἄλλωστε πολλάκις ἀντιγράφομεν καὶ ἐκ τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» καὶ ἐξ ἄλλων ἐντύπων, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τὴν δέουσα παραπομπήν.

Ὅσον διὰ τὸ «Τρίτο Μάτι», εἰς μίαν ἐν γένει ἀντίχριστον ἐποχὴν, ὅπου οἱ ἀγωνιζόμενοι κατὰ τοῦ βββ καὶ τῶν συγχρόνων ἠλεκτρονικῶν συστημάτων καταπίεσεως Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ χλευάζονται πανταχόθεν ὡς ὄνειροπολοῦντες, μεσαιωνικοὶ καὶ ὀπισθοδρομικοί, θεωροῦμεν ὅτι ἀποτελεῖ

ἰσχυρὰν παράκλησιν καὶ μαρτυρίαν ἢ ὁμολογία ἐνὸς νεοεποχικτοῦ περιοδικοῦ διὰ ἐμπειριστατομένου μὲ πολλὰς ἀποδείξεις ἄρθρον, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν ἀπόλυτον δίκαιον εἰς τὸν ἀγῶνα τους! Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος λόγος τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου αὐτοῦ ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Τρίτο Μάτι», περὶ τοῦ ὁποίου ἄλλωστε, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος (προτοῦ νὰ ἐκκινήσῃ εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα (σελ. 811) ἢ ἀναδημοσιεύσῃ), ἰδιαιτέρως τονίζομεν ὅτι: «... τὸ περιοδικὸν “Τρίτο Μάτι” εἶναι ἀποκρυφιστικὸν καὶ ἀκατάλληλον διὰ πιστοὺς Ὀρθοδόξους», ἐξηγοῦντες ἀπ' ἀρχῆς ἐν συνχειρῇ τοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι μᾶς ὤθησαν εἰς τὴν σπανίαν αὐτὴν ἀναδημοσίευσιν.

Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος

ΣΑΛΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Πολλοὶ διερωτῶνται: Πῶς ὁ Ἅγιος Θεὸς ἐπέτρεψε τοιαύτην ἐξουθένωσιν καὶ κατασχύνην περὶ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βατοπεδίου, μὲ ἐπιπτώσεις εἰς ὅλον τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τὴν τελευταίαν παρηγορίαν τῶν Πιστῶν, ἀλλὰ πλέον ἀποτελεῖ εὐκατάβλητον στόχον τῶν ἀρνησιχρίστων καὶ ἀντικλησιαστικῶν;

Ἀσφαλῶς, διὰ πολλοὺς λόγους καὶ διαφοροὺς τοὺς ὁποῖους μόνον ὁ πρὸς συμφέρον τὰ πάντα οἰκονομῶν Θεὸς γνωρίζει, ἐκ τῶν ὁποίων μᾶλλον ὀλίγους παραθέτομεν. Πρῶτον, ἐπειδὴ ἡ ἀσπλαγχνία καὶ ὁ κατατρεγμὸς κατὰ τῆς Ζηλωτικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου κατήντησε ἀποτρόπαιος, ἄκρως ὑποκριτικὸς καὶ ὑπεράγαν ἀντιχριστιανικός (ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν παράνομον ἀρπαγὴν τῆς περιουσίας καὶ τῶν μετοχῶν της!). Δεύτερον, διότι ὅπως ὁ Ἰούδας προέδωκε τὸν Χριστὸν διὰ τὰ ἀργύρια, οὕτω καὶ οἱ Ἁγιορεῖται ἐν γένει τείνουν νὰ προδώσουν τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Ἁγιορειτικὴν πολιτείαν διὰ τὰ ἄμετρα Εὐρωπαϊκὰ ἀργύρια, τὰ ὁποῖα κατέστησαν πηγὴ εὐκόλου πλουτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀλλοιώσεως τοῦ Ἁγιορειτικοῦ τοπίου καὶ τῶν Μοναστικῶν ιδεωδῶν (ἅς σημειωθῆ δὲ ὅτι οἱ Σιωνισταὶ ἤδη ἀπὸ τὸ 1897 εἰς διάφορα κεφάλαια τῶν «Πρωτοκόλλων» τοὺς [ιγ', ιδ', ιε', κ', κα'] περιγράφουν τὸ πῶς θὰ κυριαρχήσουν παγκοσμίως καὶ διὰ τῆς παρανόμου ἰδιοποιήσεως τοῦ παγκοσμίου πλούτου,

κατόπιν δὲ διὰ τῆς ἐπιλεκτικῆς παροχῆς αὐτοῦ, ὅπου θέλουν!). Τρίτον δέ, διὰ νὰ σταματήσῃ ἢ προβολὴ καὶ ἀγιοποιήσις πλανημένων ψευδοαγίων ὅπως ὁ Ἰωσήφ ὁ Σηθλιαῖος καὶ ὁ Ἐφραὶμ ὁ Κατουνακιώτης, προβολὴν εἰς τὴν ὁποίαν πρωτεστάτουν οἱ Βατοπεδινοί, οἰκειοποιοῦντες κολακευτικῶς τὸν τίτλον τοῦ ἡσυχαστοῦ καὶ φιλοκαλικοῦ πνεύματος, ὡς ὄντες πνευματικὰ τέκνα τῶν ὡς ἄνω, ὡς καὶ τοῦ νέου Ἰωσήφ, τοῦ νῦν πνευματικοῦ των καθοδηγητοῦ καὶ προπαγανδιστοῦ! Ποῖος ὅμως τώρα (καὶ ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων), θὰ ἀνεχθῆ νὰ ἀκροασθῆ μεγαλορρημονοῦντα ὁποιοῦνδήποτε Βατοπεδινὸν περὶ... ἡσυχασμοῦ καὶ καρδιακῆς προσευχῆς, ὅταν πλέον ἀπεκαλύφθη πόσον ἀληθῶς μακρὰν αὐτῶν εὐρίσκονται, πλέοντες (κυριολεκτικῶς) εἰς ποταμοὺς ἑκατομμυρίων εὐρώ!

Εἶναι ἀληθὲς δέ, ὅτι οἱ ἀνέντιμοι ἐκκλησιομάχοι ἐκμεταλλεύονται παρόμοια γεγονότα, καὶ γενικεύοντες μὲ ἀναληθεῖς ὑπερβολὰς τὰ ἐκάστοτε θέματα, ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ἐπικαιρότητα τὴν συνήθη ἐκκλησιομαχία των, ἀλλὰ τὰς πρῶτας ἀφορμὰς καὶ αἰτίας, δυστυχῶς, δίνουν οἱ ἴδιοι οἱ οἰκουμενιστὰι καὶ φιλοοικουμενιστὰι ρασοφόροι, οἱ ὁποῖοι ἐν πολλοῖς ἔχουν λησμονήσει τὴν ἱεράν των καταγωγὴν καὶ ἀποστολήν.

**«ΟΙΔΑΤΕ, ΟΤΙ ΟΙ ΔΟΙΚΟΥΝΤΕΣ
ΑΡΧΕΙΝ ΤΩΝ ΘΕΩΝ,
ΚΑΤΑΚΥΡΙΘΥΟΥΣΙΝ ΑΥΤΩΝ,
ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ
ΚΑΤΕΞΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΑΥΤΩΝ.
ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΔΕ ΘΣΤΑΙ ΕΝ ΥΜΙΝ...»**

(Ματθ. κα', 25-26)

Μὲ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, ἐδίδαξε τοὺς Ἀποστόλους αὐτοῦ ὅτι ἡ πνευματικὴ ἐξουσία τὴν ὁποίαν ἔδωσε εἰς αὐτούς, δὲν ὁμοιάζει μὲ τὴν κοσμικὴν καὶ εἰς τοῦτο: δὲν ἐπιβάλλονται αὐταρχικῶς καὶ κυριαρχικῶς ἐν βίᾳ καὶ τυραννικότητι οἱ πνευματικοὶ ἄρχοντες, ὅπως συνηθίζουν οἱ κοσμικοί. Δυστυχῶς καὶ εἰς τοῦτο τὸ Εὐαγγελικὸν καὶ Κυριακὸν παράγγελμα ἀπειθοῦν πολλοὶ ψευδορθόδοξοι Οἰκουμενιστὰι ἡγέται μὲ πρῶτον τὸν Πατριάρχην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κ. Βαρθολομαῖον, ὁ ὁποῖος, μιμούμενος τὰς

δημοσίους παρουσιάσεις τοῦ ἀδελφοῦ καὶ φίλου αὐτοῦ Πάπα, εἰς τὰ ταξίδια καὶ τὰς μετακινήσεις αὐτοῦ περιστοιχίζεται ἀπὸ εὐαρίθμους «φουσκωτοὺς» (security), οἱ ὁποῖοι ἀπωθοῦν καὶ τρομάζουν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ εἰς ὥρας ἀκολουθιῶν ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς μαρτυροῦν αἱ τηλεοπτικαὶ μεταδόσεις καὶ πλείσται φωτογραφίαι ἐντὸς Πατριαρχικῶν Ναῶν. Τελευταῖον παρόμοιον κρούσμα ἐξήσθη καὶ τὸ Ἁγιώνυμον Ὅρος, εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ τυραννικοῦ κ. Βαρθολομαῖου τὸν παρελθόντα Αὐγούστον, ὡς μαρτυροῦν διάφορα δημοσιεύματα, ἀπεκλείσθη ἢ κυκλοφορία ὀλοκλήρου τοῦ δρόμου μεταξὺ τοῦ ἐπινείου τῆς Δάφνης καὶ τῆς πρωτεύουσας τῶν Καρυῶν δι' ἀρκετὴν ὥραν (ὥστε νὰ περᾶσῃ ὁ κατεξουσιαστὴς καὶ κατακυρίαρχος!), οἱ δὲ «μπράβοι» ἦσαν διαρκῶς δίπλα εἰς αὐτὸν ἀνοίγοντες μὲ χειρονομίας τὴν ὁδόν, ἐνῶ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Διονυσίου, ὅπου καὶ κατέλυσε, ἀπηγορεύετο ἡ εἴσοδος εἰς ἅπαντα μὴ κατέχοντα εἰδικὴν κάρταν εἰσόδου ἢ μὴ ὄντα ἰδιαιτέρως γνωστόν! Τὰ τοιαῦτα «δρακόντεια» ἀστυνομικὰ μέτρα θεωροῦνται ἐξευτελιστικὰ ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς πολιτικούς, καθότι κάμουν φανερόν πόσον ἀνεπιθύμητοι εἶναι διὰ τὸν κοινὸν λαόν, τὸν ὁποῖον ἐννοεῖται ὅτι ἀντιπροσωπεύουν, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν φοβοῦνται αὐτὸν καὶ ἀποφεύγουν, ἀφοῦ ἐνεργοῦν ὡς τύραννοι καὶ βίαιοι κατεξουσιασταί! Ὅταν ὅμως τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς ἐκκλησιαστικούς ἄρχοντας, ὅταν τὰ πρόβατα ἀποδοκιμάζουν καὶ ἀποφεύγουν τὸν ποιμένα, ὁ δὲ ποιμὴν φοβᾶται καὶ φυλάγεται ὄχι ἀπὸ τοὺς λύκους, ἀλλὰ ἀπὸ... τὰ ἴδια του τὰ πρόβατα, μέσα εἰς τὴν ἰδίαν του τὴν ποιμνὴν, τότε εἰς ποῖον βάθος ἐκπτώσεως καὶ ἀλλοτριώσεως τῆς οὐσίας τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἔχει κατακρημνισθεῖ ὁ τοιοῦτος ποιμὴν; Ποῖον ποιμαίνει, διὰ ποῖον ἐργάζεται καὶ ποῖον ἐξυπηρετεῖ;

Βεβαίως ὁ «Παναγιώτατος»(!) λυκοποιμὴν γνωρίζει καλῶς (καὶ αὐτὸ τὸν ἀποθρασύνει ἀκόμη περισσότερο), ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ἔχει νὰ φοβηθῆ ἀπὸ πρόβατα ἀσθενῆ καὶ φοφοδεῆ, ὡς ὁ Ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξηροποτάμου Γέρων Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος μόλις ἐτόλμησε (ἐν μέσῳ πολλῶν «τεμενάδων» καὶ ἐδαφιαίων προσκυνημάτων) νὰ ψελλίσῃ καὶ ὀλίγα τινὰ λόγια δια-

μαρτυρίας ἐνώπιον καὶ ἐναντίον του, κατὰ τῶν ἀκαταπαύστων Οἰκουμενιστικῶν προδοσιῶν του. Λόγια τὰ ὅποια ἔσπευσαν οἱ ἀπανταχοῦ χλιαροί, ἀναποφάσιστοι καὶ οἰκονομολόγοι Νεσημερολογίται νὰ πανηγυρίσουν, λέγοντες: «Ἴδού, ἀντιστεκόμεθα, ἐλέγχομεν!...». Ἀλλὰ τὸ πόσην ἀξίαν καὶ ἰσχὺν ἔχουν παρόμοια «ἀντιστάσεις» καὶ ἔλεγχοι, ἀποδεικνύουν τὰ ἴδια τὰ γεγονότα: ὁ πατριάρχης των ἀπήντησε εἰς αὐτοὺς μὲ ἐνὰ ξερὸ καὶ ἀδιάφορον: «ἔχουσι γινῶσιν οἱ φύλακες»(!!!), καὶ ἐξελεθὼν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, αὐτὸς μὲν ἀπτότητος συνεχίζει τὰ παναιρετικά καὶ πανθηρησκιακά του ἀνοίγματα καὶ ἐξομοιώματα ἄνευ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ἀλλαγῆς ἢ μετανοίας, οἱ δὲ οὐρανοβάμονες Βαρθολομαϊκοὶ Ἁγιορεῖται συνεχίζουν καὶ αὐτοὶ

ἀπτῆτοι νὰ εὔχονται: «Ἵπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν... ὃν φύλαττε... ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας...»!! Ὁ δὲ κ. Βαρθολομαῖος χαρούμενος ἀντεύχεται καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἰδικόν του θεόν (ὄχι βέβαια εἰς τὸν Ἅγιον Θεὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν ὅποιον πρὸ πολλοῦ ἔχει ἀρνηθεῖ, ἀφοῦ ἔχει ἐξομοιώσει Αὐτὸν μὲ τοὺς ψευδοθεοὺς τῶν ἄλλων θρησκειῶν), εὔχεται εἰς τὸν ἰδικόν του ψευδοθεὸν νὰ σκοτίζει πάντοτε οὕτω τὰ φοφοδεῆ αὐτοῦ πρόβατα ὥστε νὰ μὴ ξυπνήσουν ποτέ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ πληθύνῃ, οὕτως ὥστε νὰ μὴ παύσουν μὲ τὴν χλιαρὰν καὶ ἀνερμάτιστον στάσιν αὐτῶν νὰ τὸν βοηθοῦν τόσο ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἀμετανόητον, ἀνεπανάληπτον καὶ ἀντίχριστον ἀποστολήν του!

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΣΥΜΑΝΤΙΚΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ «ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ»

συνέχεια ἀπὸ σελ. 879

Παραχωρήσει Θεοῦ, διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν του ὁ «Μεσογαίας» κ. Κήρυκος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ «ἐμόλυναν» καὶ ἐμείωσαν τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν καὶ Ὁμολογίαν των, δεχόμενοι, ἐπικοινωνοῦντες ἐκκλησιαστικῶς καὶ συνεπιτελοῦντες μυστήρια μὲ Ἱερωμένους οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν καθαρὰν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὡς καὶ οἱ πάντες οἱ ἐν Ρουμανίᾳ πρὸ πολλοῦ γνωρίζουν, χρειάζονται δὲ ἰδιαίτεραν Κανονικὴν ἐξέτασιν καὶ διόρθωσιν, ἐὰν καὶ ὅπως ἐνδέχεται.

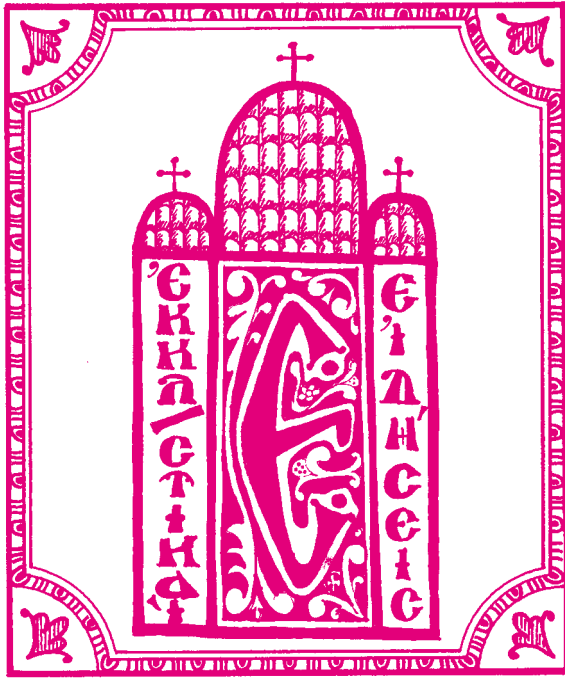
Τὸν «μολυσμὸν» τοῦτον ἐπέτρεψε δὲ ὁ Ἅγιος Θεός, οὕτως ὥστε νὰ μάθουν οἱ ὡς ἄνω ἐμπράκτως ποῦ ὀδηγεῖ ἢ ἄμετρος, μισάδελφος θρασεῖα καὶ οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ἐξουθενώσις καὶ συκοφαντία πολλῶν συναγωνιστῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, πονούντων καὶ μεριμνούντων ὑπὲρ τῆς ἀνοθεύτου Ὁρθοδοξίας οὐχὶ ὀλιγώτερον ἀπ' ὅ,τι αὐτοί.

Τέλος, ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν πιστῶν, ὅπως μὴν ἐντυπωσιάζονται ἄνευ σοβαρᾶς ἐξετάσεως εἰς παρόμοια φαινόμενα προσεγγίσεως, προσέξουν δὲ ὅτι πίσω ἀπὸ τίτλους μεγαλοφανεῖς, κρύπτονται μικραὶ καὶ περιορισμέναι κοινότητες. Χαρακτηρι-

στικὸν παράδειγμα πρῶτον τὸ ἀνωτέρω ἐν Ρουμανίᾳ, ὅπου δύο ἀπομονωμένοι Ἐπίσκοποι μὲ ὀλιγοστὸν ποίμνιον προβάλλονται ὡς ἢ μοναδικὴ «γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία» τῆς Ρουμανίας, ὡς καὶ δεύτερον, τὸ ὅτι ὁ «Μεσογαίας» κ. Κήρυκος μεγαλοφώνως διακηρύσσει, ὅτι εὐρίσκεται ἐνωμένος μὲ τὴν «Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Κατακομβῶν», ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητά ἔχει ἐπικοινωνίαν μὲ δύο-τρεις περιοχὰς τῆς ἀπεράντου Ρωσσίας. Ἀλλὰ εἰς πολλὰς ἄλλας ρωσικὰς περιοχὰς ἐξίσου ἀνθοῦν καὶ ἀναπτύσσονται Κατακομβιτικαὶ ἐνορίαι μὲ πολλοὺς Ἱερεῖς καὶ Ἐπισκόπους, ἀλλοῦ ἐντελῶς ἀνεξάρτητα, ἀλλοῦ εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ ἄλλας Συνόδους, ὡς π.χ. μὲ αὐτὴν τοῦ Μητροπολίτου κ. Βαλεντίνου. Ἄρα ἢ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῶν Κατακομβῶν δὲν περιορίζεται εἰς αὐτοὺς τοὺς ὀλίγους ποῦ ἔτυχε νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸν «Μεσογαίας» κ. Κήρυκον.

Καὶ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν χῶρον λοιπόν, ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός, καὶ ὅ,τι δηλώνεις, ἀπαραιτήτως δὲν εἶσαι. Ἐπιφυλασσόμεθα δέ, ὅπως καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐπανέλθωμεν μὲ περισσότερα στοιχεῖα ἐπὶ τῆς ἐν Ρουμανίᾳ καταστάσεως.

Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος

Ἐπιμέλεια:
Ἱερομόναχος Καλλίνικος Κελεπούρης

3η Ἰουλίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωακείμ Νοτενῶν μετέβη ὁ Μακαριώτατος ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Παντελεήμονος Λυκοχοροῦ Πατρῶν διὰ νὰ τελέσῃ τὴν ἀνάιμακτον Θεῖαν Λειτουργίαν, συνιερουργούντων αὐτῷ τοῦ ἄγοντος τὰ ὀνομαστήριά του καὶ Ἠγούμενου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς π. Ἰωακείμ Εὐαγγελάτου, τῶν λοιπῶν Κληρικῶν, συμπαραισταμένου δὲ ἐπὶ τῇ αὐτῇ περιστάσει καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας κ. Χριστοφόρου.

Τῶν ὄλων λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων διεδέχθη πλουσία ἑορταστικὴ τράπεζα, παρατιθεμένη πρὸς ὅλους τοὺς προσελθόντας διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν παρὰ τοῦ Ἁγίου καὶ

εὐχηθῶν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἠγούμενον πολλὰ καὶ εὐλογημένα τὰ ἔτη.

5η Ἰουλίου. Ἐπὶ τῇ ἑτησίῳ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ, πανηγύρισεν ἡ ὁμώνυμος Ἱερὰ Μονὴ παρὰ τὴν περιοχὴν τῶν Μεγάρων, κτήτωρ καὶ πνευματικὸς πατὴρ τῆς ὁποίας ἐτέλεσε ὁ ἀλείστου μνήμης Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς, εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱερὰν Μονὴν, μετέβη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ὅστις προεξήρχεν τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε τὴν Ἀρχιερατικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, συμπαραστατούμενος ὡσαύτως ὑπὸ τῶν Ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου, τοῦ ἐν Ἑλλάδι εὐρισκομένου κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην Σεβασμιωτάτου Γαλλίας κ. Φιλαρέτου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Τῶν ἱεροπραξιῶν ἐπηκολούθησεν φιλόξενος ἑορταστικὴ τράπεζα παρατεθεισα ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος πρὸς τοὺς συναθροισθέντας πανηγυριστάς.

17η Ἰουλίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Μαρίνης, πανηγύρισεν ὁ σεμνυνόμενος εἰς τὸ αὐτῆς ὄνομα Ἱερὸς Ναός, παρὰ τὸν Κορυδαλλόν.

Συμφώνως μὲ τὴν προσεΐκουσαν πανηγυρικὴν τάξιν, ἀφ' ἑσπέρας ἐψάλλη ὁ Μέγας Ἐσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, καὶ ἀκολουθῶνς ἐπραγματοποιήθη ἡ λιτάνευσις τῆς ἐφεστίου

εικόνας τῆς τιμωμένης Ἁγίας εἰς τὸν περιβάλλοντα τὸν Ἱερὸν Ναὸν οἰκιστὸν χώρον, τῆς ὁποίας ἡγήθη ὁ Μακαριώτατος, τῇ συνοδείᾳ τῶν Ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

Τὴν πρωΐαν καὶ ἀφοῦ τὸ πρῶτον ἔλαβε χώρα ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, τῇ ἐπιστάσιᾳ τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας, ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἢ τῆς πανηγύρεως Ἀρχιερατικῆ Θεία Λειτουργία, συνιερουργούντων αὐτῷ τῶν ὡς ἄνω Ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων.

Τὸν κύκλον τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων συνεπλήρωσεν ἡ παράθεσις τραπέζης πρὸς τοὺς τιμήσαντας τὴν Ἁγίαν καὶ τὸν φερώνυμον αὐτῆς Ναὸν πιστοῦς.

27ῆ Ἰουλίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος τοῦ Ἰαματικοῦ, πανηγύρισεν ἡ σεμνυνομένη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου ἀνδρῶα Ἱερὰ Μονή, παρὰ τὸ χωρίον Λυκόχορος Πατρῶν.

Τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱερὰν Μονὴν ἐπεσκέφθη ὁ Μακαριώτατος ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, ὅστις, τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτίου ἡμέρας, ἐχοροστάτησε εἰς τὸν Ὁρθρον καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν,

συμφώνως τῇ μοναστηριακῇ τάξει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐκφωνήσας καὶ τὸν ἀνάλογον Πανηγυρικὸν πρὸς ὅλους τοὺς παρευρισκομένους εὐλαβεῖς προσκυνητάς.

Ὡσαύτως, πανηγύρισεν ὁ ὁμώνυμος τοῦ Ἁγίου Ἱερὸς Ναὸς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου μετέβη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβασμιώτατος κ. Εὐθύμιος, διὰ νὰ συμμετάσχη ὡς προεξάρχων εἰς ὅλας τὰς λατρευτικὰς καὶ ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις.

28ῆ Ἰουλίου. Ἐπὶ τῇ κατ' ἔτος μνήμῃ τῆς Ὁσίας καὶ θαυματουργοῦ μητρὸς Εἰρήνης τῆς Ἠγουμένης τῆς Μονῆς τοῦ Χρυσοβαλάντου, πανηγύρισεν ὁ εἰς τὴν αὐτῆς χάριν ἀφιερωθείς Καθεδρικός Ἱερὸς Ναὸς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ὡς ἐκ τούτου τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου, ἔλαβε χώρα ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ τεθησαυρισμένης ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας, εἰς τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κ. Εὐθυμίου, ὅστις ἅμα τῇ ἐπανόδῳ τῆς λαμπρᾶς πομπῆς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν, ἐπευλόγησε κατὰ τὸ ἔθος τὰ πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς Ὁσίας προσφερόμενα καὶ διαδιδόμενα ἐν τῷ λαῷ μήλα. Εἰς τὴν ἱερὰν λιτάνευσιν καὶ τὰς ἐν γένει μετ' αὐτῆς ἱεροπραξίας, ἔλαβον ὡσαύτως μερὸς, μετὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Μακαρίου, ἐτελέσθη ἡ πανηγυρική Θεία Λειτουργία, εἰς τὴν ὁποίαν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου, μετεῖχον ἅπαντες οἱ ὡς ἄνω Ἀρχιερεῖς. Τῆς πνευματικῆς ἐπηκολούθησε πλουσία τράπεζα ἐδεσμάτων τῇ αἰγίδι τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Κατὰ δὲ τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ ἄφοῦ ἐν ἀρχῇ ἐπραγματοποιήθη ἡ ἑσπέριος ἀκολουθία, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συμπαραστατομένου τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου κ. Εὐθυμίου, ἐψάλλησαν τὰ ἐγκώμια τῆς ἑορταζούσης Ἀγίας, ἐνώπιον τῆς σεπτῆς αὐτῆς εἰκόνας, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθη ἡ καθιερωθεῖσα ἐπιμνημόσυνος δέησις εἰς μνήμην τοῦ ἐμπνευστοῦ καὶ πρωτεργάτου τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ, μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Παπαδέλη.

Ἦσαύτως τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ἑορτὴν ἤγε τὴν κατ' ἔτος πανηγυρίν του καὶ ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ὁσίας Εἰρήνης παρὰ τὰ Καμίνια Πειραιῶς, ἐνθα μετέβη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, ὁ ὁποῖος παρέστη ὡς προεξάρχων εἰς τὴν ἀφ' ἑσπέρας τελεσθεῖσαν ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ καὶ εἰς τὴν ἐν συνεχείᾳ λαμπρὰν λιτάνευσιν τῆς ἐφεστίουεῖκόνας, πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

6η Αὐγούστου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν θείας Μεταμορφώσεως, πανηγύρισεν τὸ ὁμώνυμον ἱερὸν Παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς καὶ σεβασμίας ἀνδρώας Μονῆς Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου, παρὰ τὸ χωρίον Ἄνυδρον Στυλίδος.

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν μετέβη διὰ τὴν ἐν λόγῳ πανηγυρίν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Μακάριος, ὅστις προεξήρχεν τῶν ὄλων λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων, τόσον ἀφ' ἑσπέρας ὅσον καὶ κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς

φερωνύμου ἑορτίου ἡμέρας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου οἰκείου Ἱεράρχου κ. Καλλινίκου, τοῦ καὶ κτίτωρος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἱγουμενοῦ αὐτῆς Ἐπισκόπου Γαρδικίκου κ. Ἀθανασίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, ἡ φιλόπρονος ἀδελφότης τῆς Μονῆς παρέθεσε πλουσίαν τράπεζαν πρὸς ἅπαντας τοὺς συναθροισθέντας φιλεόρτους πιστοὺς.

23η Αὐγούστου. Ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡμέρα καθ' ἣν ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία τιμᾷ ἐν ταυτῷ καὶ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Καλλινίκου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἤγεν τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος.

Ὡς ἐκ τούτου, τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς, εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος Λαμίας, ἐψάλλη μετὰ λαμπρότητος ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσε καὶ τὴν Ἀρχιερατικὴν Θείαν Λειτουργίαν, συνιερουργούντων τοῦ καὶ ἑορτάζοντος οἰκείου Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίκου κ. Ἀθανασίου, καὶ συμπροσευχομένου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας κ. Χριστοφόρου.

Τὴν ἱερὰν Μυσταγωγίαν διεδέχθη ἑόρτιος καὶ ἀφειδῶς προσφερομένη τράπεζα, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος πρὸς ἅπαντας τοὺς τιμήσαντας τὸν αὐτῆς Ποιμενάρχην.

Πρὸς τούτους, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἤγγεν τὰ ὀνομαστικὴν του ἑορτὴν καὶ ὁ συνώνυμος τοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου, πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Καλλίνικος Θεοδοσίου.

Τὸν Πανοσιολογιώτατον ἐτίμησε καὶ ἠυχήθη ὁ Μακαριώτατος ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος, μεταβαίνων εἰς τὴν ὑπὸ τῆς αὐτοῦ πνευματικῆς πατρότητος τελοῦσαν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου, παρὰ τὸν Ἅγιον Στέφανον Ἀττικῆς, ὅπου προεξῆρχεν εἰς τὸν ἅφ' ἑσπέρας τελεσθέντα Ἐσπερινὸν ἐπὶ τῇ ἐν λόγῳ ἑορτῇ καὶ περιστάσει.

27η Αὐγούστου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ νεοφανοῦς, ἐτελέσθη ἡ πανηγυρις τοῦ ὁμωνύμου τοῦ Ἁγίου Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς τὰς Σέρρας τῆς Μακεδονίας. Πρὸς τοῦτο μετέβη καὶ ὁ Μακαριώτατος Προκαθήμενος τῆς Ἑλλάδικῆς Ἐκκλησίας κ. Μακάριος εἰς τὸν ὡς ἄνω ἑορτάζοντα Ναόν, προεξάρχων τῶν ὄλων πανηγυρικῶν καὶ λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων, τόσον ἅφ' ἑσπέρας ὅσον καὶ εἰς τὴν κατὰ τὴν

πρωΐαν τελεσθεῖσαν θεϊαν Λειτουργίαν, εἰς τὴν ὁποίαν συνελειτούργησαν καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος.

31η Αὐγούστου. Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς Καταθέσεως τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐόρτασε τὴν κατ' ἔτος ἱερὰν αὐτοῦ πανηγυριν ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Ζώνης Περιστερίου.

Κατὰ τὴν προβλεπομένην πανηγυρικὴν τάξιν, ἅφ' ἑσπέρας ἐψάλλη ὁ Μέγας Ἐσπερινὸς, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου,

ἐπισυναπτομένης καὶ τῆς ἀκολουθίας τῆς Λιτῆς, καθ' ἣν παρέστησαν μετὰ τοῦ ὡς ἄνω Ἱεράρχου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος, ὁ ὁποῖος τυγχάνει καὶ ὁ ἐκ βάθρων ἀνακαινιστῆς τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ, καὶ ὁ Σεσμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας κ. Χριστοφόρος.

Τὴν πρωΐαν, προεξάρχωντος τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχον μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ Ἁγιώτατος Ἀρχιερεὺς Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος.

Τὰς ἑορταστικὰς τελετὰς συνεπλήρωσε πλουσία τράπεζα ἐδεσμάτων, ἐνῶ τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, προεξάρχωντος τοῦ Μακαριωτάτου, ἐψάλλη ἐπιμνημόσυνος δέησις εἰς αἰωνίαν ἀνάπαυσιν τῶν κτιτόρων τοῦ ἑορτάζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ.

Εὺν Μαρίας τῆ προφήτιδι, ὦ νεανίδες
ψυχαί, μετὰ τυμπάνων χορεύουσαι νε:
κρούντες τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· τοῦ:
το γάρ τὸ μυστικὸν τύμπανον· ἀγαθάβυ:
μεν ἐπὶ τῆς κιβωτοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ψυχῆς ἀγα:
θάγιστοι καὶ τείχη πεσοῦνται ῥερχούντια, τῶν ἐνα:
ντίων χεῖρῶν δυνάμεων τὰ δυσμενῆ ὀχυρίματα. Μετὰ
Δαυὶδ σκιρτήσουσαι ἐν Πνεύματι· ἡ κιβωτός γάρ
Κυρίου σήμερον καταπέταται. Μετὰ Γαβριὴλ τοῦ
τῶν ἀγγέλων πρωτοστάτου βοήσουσαι· Χαίρε κεχαρι:
τωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Χαίρε τὸ τῆς χαρᾶς
ἀδαπάνητον πέρατος, χαίρε, τὸ μόνον τῆς λύτης
ἐξαχειπτόν. Χαίροις, ἀπάσης καρδίας ἀκεσύδυνον
φάρμακον· χαίροις, δι' ἧς παρῖθεται μὲν θάνατος,
ἡ δὲ ψὴ εἰσκεκόμεται.

Ἐπιγράμμα ἐκ τοῦ δευτέρου ἐγκυκλίου τοῦ ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Δαυιδικῆν εἰς τὴν κοίμησιν τῆς
Ἀπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Δεωπαρθένου Μαρίας.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφεῖο
ΚΕΜΠ. ΑΘ.
Αριθμὸς Ἀδείας
1068

«Ὁρθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Ἀθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 Κ.Δ.Α.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468